

ת"פ 513/02/15 - מדינת ישראל נגד מחמד עותמאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 513-02-15 מדינת ישראל נ' עותמאן
בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד עותמאן

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 1.2.15 הוגש נגד הנאשם כתב אישום בגין עבירת שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ועבירת החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186א לחוק.

עובדות כתב האישום

2. על פי כתב האישום, במועד שאינו ידוע למאשימה בסמוך לפני האירוע המתואר בסעיפים 3 - 11 לכתב האישום, קשרו הנאשם, מחמד (חרבי) אבו עסב, מוחמד (גמאל) אבו עסב, נימר דעיס, עבד אלרחמאן פקיה (להלן: "האחרים") וחרבי אבו עסב לשדוד את רכבו של המתלונן.
3. ביום 16.7.14, בסמוך לשעה 00:30, נסעו מחמוד, לאנא (להלן: המתלוננים) וארבעת ילדיהם בני 9, 13, 6 ו-1.5 (להלן: "הילדים") ברכב מסוג ב.מ.ו.ו 6-x בצבע אפור ל.ז. 10-338-78 (להלן: "הרכב") מבית קרוביהם בראס אל עמוד בירושלים לענתא החדשה (להלן: "הבית").
4. כאשר הגיעו המתלוננים ברכב בסמוך לביתם מול שער הבית (להלן: "השער"), יצאו מהרכב המתלוננת ובתה רנד בת ה-13 על מנת לפתוח את השער ואת הבית, כאשר המתלונן ושלושת הילדים הקטנים נשארו לשבת בתוך הרכב.
5. בסמוך לשעה 00:43 הגיעו הנאשם והאחרים אל הרכב, כאשר חלקם רעולי פנים, והקיפו את הרכב מכל צדדיו.
6. מחמד (חרבי) אבו עסב, אשר נשא בידו אקדח, נעמד ליד דלת הנהג, כיוון את האקדח לכיוון חלון הנהג למקום מושבו של המתלונן והורה לו לצאת מהרכב. לאחר מכן הרים את ידו באוויר וירה מספר יריות וזאת כדי להטיל אימה על המתלונן ובני משפחתו.

עמוד 1

7. הנאשם והאחרים פנו למתלונן והורו לו ולילדיו לצאת מהרכב.
8. כאשר יצאו שני הילדים מהרכב הגיע אליהם הנאשם אשר החזיק בידו סכין והרים אותה לעבר הילדים. הילדים, אשר הלכו תחילה לעבר קדמת הרכב, ברחו לכיוון השני ועברו מאחורי הרכב לכיוון הבית, בזמן שהנאשם רודף אחריהם עם הסכין שבידו.
9. המתלונן יצא מהרכב כאשר הוא מחזיק את התינוק בן השנה וחצי והתרחק מהרכב יחד עם שלושת ילדיו. אז חזרה המתלוננת לכיוון הרכב יחד עם בתה וביקשה מהנאשם והאחרים כי יאפשרו לה לקחת את חפציהם האישיים מהרכב. הנאשם סירב לתת למתלוננת לגשת לרכב ולקחת את חפציה, ואיים לפגוע בה באמצעות הסכין. אולם, מחמד (חרבי) אבו עסב אפשר למתלוננת לגשת לרכב ולקחת את חפציה.
10. בזמן שהמתלוננת ובתה אספו את החפצים מהרכב ומתא המטען, חלק מהאחרים עמדו בקרבתן כאשר בידיהם סכין. לאחר שסיימה המתלוננת לקחת את החפצים דחף אותה אחד האחרים.
11. לאחר מכן נכנסו הנאשם והאחרים לרכב כאשר מחמר (חרבי) אבו עסב נוהג ברכב, ונסעו מהמקום.
12. במעשיו אלה גנב הנאשם בצוותא חדא ובשעת מעשה או בתכוף לפניו, ביצע מעשה אלימות במתלוננים ואיים לבצע מעשה אלימות במתלוננים כדי להשיג את הדבר הנגנב או כדי לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הרכב או להתגבר עליהם, כאשר הוא מזוין בנשק שיש בו כדי לסכן ולפגוע, והיה בחבורה.
13. בתשובת הנאשם לכתב האישום, הנאשם כפר במיוחס לו.
14. אציין כי עניינם של שאר השותפים לעבירה על פי כתב האישום נדון בתיקים אחרים. עניינו של עבד אל רחמאן פקיה נדון בת"פ 2104-12-14 והוא הורשע לאחר ניהול הוכחות, ושאר השותפים נדונו בת"פ 1955-12-14, והורשעו לאחר ניהול הוכחות על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון.

הראיות בתיק

15. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים: נמר דעים (פרוט' מיום 9.7.15, 5.11.15, 22.2.16 עמודים 6 - 152); עבד אל-רחמן פקיה (פרוט' מיום 3.7.16 עמודים 156 - 216); רס"מ מופיד גאנם (פרוט' מיום 3.11.16, עמודים 224 - 253); רס"מ ג'וני חליפה (פרוט' מיום 3.11.16 עמוד 254 - 267); לאנא עבד אלחק (פרוט' מיום 3.11.16 עמודים 245 - 273); איברהים מחמוד (פרוט' עמוד 274 - 278).
- מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1, ת/א, ת/ב1** - הודעת נמר דעים מיום 24.11.14 שעה 07:15, דיסק החקירה ותמלול; **ת/א2, ת/ב2** - דיסק ותמלול תשאול נמר דעים מיום 24.11.14 שעה 10:30; **ת/א3, ת/ב3** - הודעת נמר דעים מיום 24.11.14 שעה 12:02, דיסק החקירה ותמלול; **ת/א4, ת/ב4** - דיסק ותמלול תרגיל חקירה בין נמר דעים לאביו איאד דעים מיום 24.11.14; **ת/א5, ת/ב5** - הודעת נמר דעים מיום 25.11.14 שעה 14:25, דיסק החקירה ותמלול; **ת/א6, ת/ב6** - דו"ח ביצוע עימות בין פקיה עבד אלרחמאן לנמר דעים מיום 25.11.14, דיסק ותמלול העימות; **ת/א7, ת/ב7** - הודעת נמר דעים מיום 27.11.14 שעה 12:58 + תמלול; **ת/א8, ת/ב8** - דו"ח עימות בין איאד דעים לנמר דעים מיום 27.11.14; **ת/א9, ת/ב9** - הודעת עבד אלרחמאן פקיה מיום 18.11.14 שעה 07:24 + דיסק ותמלול, דיסק סרטון מצלמת האבטחה; **ת/א10, ת/ב10** - הודעת עבד אלרחמאן פקיה מיום 23.11.14, דיסק ותמלול; **ת/א11, ת/ב11** - דיסק ותמלול חקירת עבד אל רחמן פקיה מיום

25.11.14; ת/12, ת/12א, ת/12ב - הודעת עבד אלרחמאן פקיה מיום 27.11.14 שעה 14:09, דיסק ותמלול;
ת/13, ת/13א - הודעת מוחמד עותאן מיום 18.12.14 ודיסק החקירה; ת/14 - הודעת עהאד עותמאן מיום
28.12.14.

16. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים: הנאשם (פרוט' מיום 15.12.16 עמודים 280 - 296); עהד מוחמד
עותמאן (פרוט' מיום 15.12.16 עמודים 296 - 307).

מטעם ההגנה הוגש מוצג נ/1 - שרטוט היושבים ברכב.

17. ב"כ הצדדים סיכמו בעל-פה.

18. בתמצית אציין כי המאשימה טענה בסיכומיה כי לנאשם מיוחסת עבירה של שוד מזוין מכוח דיני השותפות,
המתבססת בעיקר על עדותם של נמר דעיס ועבד אלרחמאן פקיה (להלן: "דעיס" ו-"פקיה" בהתאמה, ויחד
"המפלילים"), שותפיו לעבירה, שהפלילו אותו במעורבות באירוע וגם העידו בבית המשפט. במשטרה הם מסרו את שם
הנאשם ופרטו מה הוא עשה בעת האירוע, אולם בעדותם בבית המשפט הם חזרו בהם והכחישו את הדברים שאמרו
המסבכים את הנאשם. לאור זאת העדים הוכרזו כעדים עוינים ונחקרו חקירה נגדית על ידי המאשימה, אשר ביקשה
להגיש את אמרותיהם מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

19. המאשימה טוענת כי על בית המשפט להעדיף את אמרות החוץ של המפלילים לפי סעיף 10א לפקודת
הראיות ולהסתמך על מה שאמרו מחוץ לכותלי בית המשפט, ועל בסיסן לקבוע ממצאים בתיק. כיון שהמפלילים שותפים
למעשה העבירה, התוספת הראייתית הנדרשת בענייננו היא חיזוק מוגבר; ולטענת המאשימה, החיזוק הנדרש נמצא
באמרת כל אחד מן המפלילים, המהווה חיזוק מוגבר להפללה שבאמרת המפליל השני.

20. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה. ההגנה מסכימה כי שני המפלילים העידו עדות
שקר בבית המשפט, ברם לשיטתו, המפלילים חשפו את האמת בסוף עדותם - לפיה הפלילו את הנאשם מטעמי נקמה
של העד דעיס, כיון שחשבו שהוא הפליל אותם; כאשר האמת היא שהנאשם לא נכח במקום האירוע כלל. עוד נטען כי
יש סתירות בין המפלילים, וכי גם אם יתקבלו אמרות המפלילים במשטרה, הרי שיש בהן סתירות פנימיות אשר פוגמות
בהודעות מלשמש כביסוס ראייתי להרשעת הנאשם.

דין והכרעה

21. במבט על במכלול ההוכחות וסיכומי הצדדים, יריעת המחלוקת ביניהם מסתכמת למעשה בשאלת מהימנות
האמרות שמסרו שני העדים המפלילים במשטרה, והאם די בהן לביסוס טענות המאשימה ולהרשעת הנאשם. אפנה
אפוא לבחינת הראיות וטענות הצדדים.

ראיות התביעה

22. המתלוננת לאנא העידה על פרטי האירוע כפי שמצוין בכתב האישום:

אחר כך אחד ירה באוויר אני אז הילדה הבכורה ירדה איתי. הייתה איתי. כששמעתי את הקולות של הירי אמרתי לה ירו
עליהם תיכנסי מהר לתוך הבית. כשפתחנו את הדלת המסך של המצלמות איפה שהדלת. ראיתי את שני הילדים שלי

הקטנים יורדים מהרכב ובאו מלפני הרכב בדרכם ומישהו עם סכין החזיר אותם. אני יצאתי לבחון לראות מה קורה ונפגשנו בכניסה בדלת הקטנה. היו רועדים צהובים ומפחדים מאד. שאלתי את הילדים שלי מה קרה? אמרו לי שמישהו רדף אחרינו כשעברנו ממול הרכב עם סכין ולא רצה שאנחנו נעבור. הכנסתי אותם לתוך הבית ואז האבא הגיע אחריהם.

עוד העידה כי לאחר שכולם נכנסו הביתה היא רצתה להוציא מן הרכב את החפצים והתעודה שלה ויצאה החוצה, היא פנתה לזה שנהג באוטו וביקשה את החפצים שלה, הוא נענה לביקשה ואחר סירב לביקשה, אך לבסוף נתנו לה לקחת את החפצים. היא הלכה לכיוון תא המטען, אחד עמד מאחורה והחזיק בסכין ואחרים הוציאו לה את החפצים, ואח"כ לקחו את הרכב ונסעו (פרוט' עמוד 268 שורות 7 - 31, עמוד 269 שורות 1 - 17).

23. לדבריה, חמישה עד שבעה אנשים תקפו את הרכב, ברם כיוון שהסתובבו קשה לה להגיד כמה היו בדיוק. מתוכם זיהתה אחד, היה עוד אחד ללא כיסוי פנים אבל לא זיהתה אותו, והשאר היו רעולי פנים. המתלוננת ראתה שני סכינים ואקדח אחד (פרוט' עמוד 271 שורות 10 - 20). בחקירה נגדית השיבה שאיימו על הילדים עם סכין לפני שאיימו עליה, כאשר עליה איימו עם הסכין כשהוציאה את החפצים שלה מתא המטען. היא לא זוכרת מי איים על הילדים, כאשר הילדים סיפרו לה על הסכין (פרוט' עמוד 273).

24. איברהים (להלן גם: "המתלונן") העיד שהגיעו ברכב לבית, ואשתו והבת ירדו לפתוח את השער, או אז תקפו אותו בנשק וסכינים והוא לא היה יכול לעשות כלום מלבד מלהוציא את הילדים ולשמור עליהם, ולקחו את הרכב ממנו. איברהים זיהה שניים שהוא מכיר ממשפחת אבו עסב והיו עוד שלושה שהסתובבו מסביב לרכב. הוא לא זוכר מה קרה לאשתו באותו הזמן, כיון שירו והוא לא היה מרוכז; כן אינו זוכר כמה סכינים היו, אבל כל אחד החזיק משהו (פרוט' עמוד 274 שורות 24 - 30, עמוד 275 שורות 1 - 28). הרכב היה שווה בזמן השוד 650,000 ₪. בחקירה הנגדית טען שלרכב עלו ארבעה אנשים והיו אחרים שהלכו ברגל. עוד ציין כי אינו מכיר את הנאשם או את אביו וזיהה את אחד מבני משפחת אבו-עסב במהלך השוד (פרוט' עמוד 277 שורות 12 - 21).

25. בסרטון מצלמת האבטחה (הוגש במסגרת ת/9), שדה הראייה הינו מצומצם כך שלא רואים את תא המטען של הרכב ולא את מי שעמד מאחוריו. בסרטון רואים שהרכב הגיע, אישה ונערה ירדו מהרכב ונכנסו לאיזור הבית, הגיעו כחמישה אנשים שתקפו את הרכב, אדם אחד עמד ליד דלת הנהג וירה באוויר, הנהג יצא והוציא פעוט מהרכב, הוציאו ילדים מהצד השני של הרכב, ורואים את הילדים בורחים מכיוון חלקו האחורי של הרכב לכיוון הבית. האישה חוזרת לרכב ולאחר מכן רואים אותה לוקחת דברים מהרכב לבית, השודדים נכנסים לרכב והרכב נוסע מהמקום.

26. אם כן, ניתן לראות שבאופן כללי המתלוננים מאשרים את פרטי כתב האישום לגבי האירוע, כאשר ניתן ללמוד מעדויותיהם כי השודדים כחמישה במספר פעלו יחד. הסרטון מאמת את גרסת המתלוננים בפרטים שניתן לראות בו, בהתחשב בשדה הראייה המוגבל ובאיכות הצילום.

עבד אלרחמן פקיה

27. בחקירה הראשית טען פקיה שהוא לא מכיר את הנאשם ומכיר רק את אביו (פרוט' עמוד 157 שורות 15 - 22). הוא נשאל שאלות על התמונות שהציגו לו בחקירה על המעורבים בשוד ואישר שהציגו לו אותן, ברם בנוגע לתמונת הנאשם הכחיש שזה אכן הנאשם, ואף טען שהראו לו רק תמונה אחת בחקירה. ב"כ המאשימה הזכירה לו שהחקירה מצולמת, והציגה לו שעל התמונה כתב בכתב ידו שמדובר בנאשם; ועל כך ענה פקיה כי "אולי" כתב את זה, אבל זה אינו הנאשם (פרוט' עמוד 160 שורות 3 - 15). לאור תשובותיו, כאשר הכחיש את תוכן האמרה במשטרה,

בקשה ב"כ המאשימה להכריז על פקיה כעד עוין, וכך החלטתי (פרוט' עמוד 161).

28. בהמשך חקירתו התחמק פקיה מאישור דברים שמסר במשטרה על מעורבות הנאשם בשוד: למשל, שהנאשם שם את הסכין על האישה, שהראה בחקירה היכן גר הנאשם ועוד. פקיה התחמק בתשובותיו, וטען שהוא לא מכיר את הנאשם (פרוט' עמוד 161 שורות 17 - 23, עמוד 162 שורה 1, עמוד 162 שורות 5 - 12). פקיה נשאל האם הנאשם היה איתם באירוע השוד או לא, ועל כך השיב ששמע שהוא היה אבל לא ראה אותו (פרוט' עמוד 162 שורות 17 - 23).

29. לאור תשובותיו והתנערותו מהאמרות שמסר במשטרה, לבקשת ב"כ המאשימה אישרתי את הגשת חומרי החקירה של פקיה לפי סעיף 10א לפקודה.

30. בהקשר זה אתייחס לשמו של הנאשם, כאשר עותמאן הוא שם משפחתו, ברם המפלילים כינו את הנאשם במשטרה ובבית המשפט בשם מוחמד עאהד עלקם (עאהד על שם אבי הנאשם), וכך גם ב"כ הנאשם הגדיר את שם הנאשם בחקירת המפלילים בבית המשפט. לעומת זאת, הנאשם סירב בעדותו לאשר שזהו הכינוי שלו, הגם שבחקירתו במשטרה אישר לחוקר כי קוראים לו בשכונה "**אבו עאהד עלקם, כולם מכירים אותי עלקם**" ומסר שמשפחתו במקור היא ממשפחת עלקם (ת/13 שורות 22-26). הנאשם טען שהוא לא אמר זאת במשטרה, למרות שבחקירה ראשית אישר שכל האמור בחקירתו נכונים (פרוט' עמוד 285 שורות 19 - 24, עמוד 286 שורות 1 - 6). חרף דברי הנאשם, נראה כי אין ספק אמיתי בעניין זה, ואף המפלילים מאשרים כי כך מכונה הנאשם וכי לכל הפחות אליו התכוונו כשהפלילו אותו במשטרה.

31. בחקירה הנגדית של ב"כ הנאשם, טען פקיה כמעט לכל אורך החקירה, כי היה איתם בשוד אדם בשם מוחמד עלקם אבל זה לא הנאשם אלא מישהו אחר שהוא אינו מכיר, וגם את הנאשם הוא לא מכיר. הוא יודע שהיה איתם מישהו בשם זה כיון שדעיס אמר את השם שלו כשעלו לרכב (פרוט' עמודים 168, 169 שורות 18 - 22), אך הוא לא שם לב בשעות הלילה במי מדובר והאם הוא הנאשם (פרוט' עמוד 173 שורות 1 - 10). לדברי פקיה, אותו מוחמד עלקם נסע אתו ועם דעיס גם בדרך הלך לשוד, אבל הוא לא הנאשם; ולדבריו, "**יש הרבה בשם מוחמד עלקם**". פקיה נשאל האם הוא מכיר עוד מוחמד עאהד עלקם והשיב בשלילה (עמוד 176 שורות 1 - 9); אבל אותו מוחמד עלקם שהיה אתם, אכן החזיק בסכין כפי שהעיד במשטרה (פרוט' עמוד 185 שורות 8 - 10).

32. לפקיה ודעיס נערך עימות, ולאחריו נערך תרגיל חקירה כאשר החוקרים השאירו את שני המפלילים לבד והם הוקלטו משוחחים. פקיה נשאל בעדותו אודות הדברים שאמר במסגרת תרגיל החקירה, והוא הכחיש שאמר לדעיס שהם ידפקו את מוחמד עלקם כי חשבו שהוא הפליל אותם במשטרה. פקיה אף הכחיש שהנחה את דעיס מה להגיד בחקירות, כשאמר לו "**לקחנו את הסכין כדי שהוא לא יעשה בעיות**"; ובהמשך החקירה אישר שמי שרואה ושומע את הוידאו רואה אותו מנחה את דעיס מה להגיד בחקירה (פרוט' עמוד 196 שורות 1 - 3).

33. גם ב"כ הנאשם הציג לו את סרטון העימות ותרגיל החקירה (ת/6), כאשר אמר לדעיס "**וואלה אינקו**" ("וואלה אני אזיין אותו") עם תנועת יד מתאימה, ופקיה טוען שאולי התכוון לחוקר ולא לנאשם (פרוט' עמודים 188 - 193). העד הוסיף שהוא התעצבן כיון שהיה עצור במשך שלושה חודשים וכולם היו עצורים חוץ ממוחמד עלקם (שהוא לא מכיר אותו), וחזר וטען שהוא לא דיבר על הנאשם.

34. לאחר שאלות רבות אישר פקיה שבחקירה, כשחשב שמוחמד עלקם פתח עליהם, הוא כן התכוון לנאשם, אבל המשיך לטעון שהנאשם לא היה אתם באירוע אלא מישהו אחר בשם מוחמד עלקם שהוא לא ראה אותו. פקיה מאשר שהוא ודעיס רצו "לדפוק" את הנאשם, ושהוא אמר לדעיס שיגידו שהנאשם החזיק בסכין, וכך אכן ענו שניהם בחקירות (פרוט' עמוד 200 שורות 15 - 18, עמוד 201 שורה 1).

35. לגבי עצם האירוע העיד פקיה כי כאשר הוא, דעיס ועלקם הגיעו לבית של איברהים, תקפו רעולי פנים את האוטו. אותו מוחמד עלקם (שהוא לא מכיר) החזיק סכין, דעיס לקח אותה ממנו וזו הייתה הסכין היחידה. פקיה התרחק כששמע את היריות ממרחק 6 - 7 מטרים, והוא ודעיס הורידו דברים מהאוטו שבעלת הרכב ביקשה להוריד (פרוט' עמוד 206 - 208). ב"כ הנאשם ציין לפקיה שדעיס טען גרסה אחרת, לפיה, כשהתחילו היריות הם ברחו, אבל פקיה מכחיש זאת (פרוט' עמוד 209). לטענתו אין קשר בינו ודעיס לבין רעולי הפנים (פרוט' עמוד 210 שורות 1-2). לדבריו, כשעלו לרכב, פקיה ישב מאחורי המושב שליד הנהג ודעיס לידו. ליד הנהג לא ישב אף אחד ואח"כ עלה מוחמד עלקם לרכב וישב מאחורי הנהג (פרוט' עמוד 210). פקיה צייר את המקומות ברכב והציור הוגש כמוצג נ/1.

36. לקראת סוף חקירת פקיה, אמר ב"כ הנאשם לפקיה כי גרסתו, לפיה מדובר באדם בשם מוחמד עלקם שהוא אינו מכיר וכי במשטרה חשב שאותו מוחמד עלקם, שהוא לא מכיר, "פתח עליהם" - אינה משכנעת, או אז אישר פקיה שמדובר בנאשם (פרוט' עמוד 200 שורות 9 - 24, עמוד 201 שורה 1):

ש. תשמע, אני אומר לך, זה לא משכנע, אתה כשדיברת על מוחמד אלקם שאתה רוצה לדפוק אותו אתה דיברת על מוחמד אלקם זה, לא על מוחמד אלקם שאתה לא יודע מי הוא. אתה דיברת על מוחמד אלקם זה, זה, שאתה רוצה לדפוק אותו בגלל שאתה ונימר דעס חשבתם שמוחמד אלקם זה פתח עליכם, הנאשם, לכן אמרת אני אדפוק אותו. תחליט, אנחנו חייבים להבין מה חשבת? על מי חשבת? אתה לא יכול כל פעם להגיד משהו אחר. תגיד את האמת.

ת. אני אומר לך את האמת, אני לא מכיר אותו.

ש. אני לא שואל אותך אם אתה מכיר אותו, אני אומר לך רק האמת היא שכאשר אתה חשבת שמוחמד אלקם סיבך אתכם, יעני הלשין עליכם ואתה הבטחת לדפוק אותו **אתה דיברת על מוחמד אלקם זה, לא על מוחמד אלקם אחר. על זה דיברת, נכון או לא נכון?**

ת. **נכון.**

ש. תשמע, אני אגיד לך משפט אחד אתה באת לספר דברים שיעזרו למוחמד אלקם זה כי הוא לא היה אתכם אבל אתה לא יודע איך לעשות את זה, זה נכון?

ת. נכון.

ש. תגיד, נכון?

ת. נכון.

ש. מה נכון?

ת. שהוא לא היה אתנו ואני אמרתי עליו איך אני אוציא אותו מדבר כזה?

ובסוף חקירתו נשאל והשיב כך (פרוט' עמוד 214 שורות 21 - 24, עמוד 215 שורה 1):

ש. האם מה שאמרת בעדות שלך, בסוף העדות כי זה התחיל אחרת, שאתה כשתכננת, כשדיברת עם נימר דעס על מוחמד עלקם אתה התכוונת למוחמד עלקם הזה, ואתה אומר לנו שהוא לא היה אתכם בשוד ואתם רציתם להתנקם בו בגלל שחשבתם שהוא זה שהלשין עליכם, זאת האמת?

בחקירה חוזרת לב"כ המאשימה טען שלא ידע שנימר ומוחמד אלקם מסוכסכים וכי אחד רוצה להפליל את השני, והוא הבין את זה רק במהלך הדיונים (פרוט' עמוד 216 שורות 17 - 20).

37. אין אלא לומר כי עדותו של פקיה בבית המשפט הותירה רושם בלתי מהימן. ניכר כי ביקש לחזור בו מהפללת הנאשם במשטרה, כאשר הדרך בה בחר לעשות זאת תמוהה מאד - להגיד כי אותו מוחמד עאהד עלקם עליו דיבר במשטרה הוא אינו הנאשם אלא מישהו אחר באותו שם. זאת, כאשר ניכר כי אין זה שם נפוץ במיוחד (ועוד זיהוי הנאשם לפי שם משפחתו הקודם של אביו, "עלקם"); וכאשר הוא היה עם פקיה, הם המתינו יחד לאיברהים ואפילו נסעו יחד ברכב בתום השוד. גרסתו לפיה ידע שאדם בשם מוחמד עאהד עלקם היה איתם רק מכיוון שדעיס אמר את שמו ברכב, אינה סבירה. ב"כ הנאשם הבהיר לפקיה כי דבריו אינם משכנעים, וכי אם ישנה את גרסתו ויודה שהתכוון להפליל את הנאשם לשווא, אזי הדבר עשוי להועיל לנאשם, או אז שינה את גרסתו בהתאם.

38. ב"כ הנאשם מסכים שפקיה מסר דברים לא נכונים בבית המשפט, אך טוען כי יש ליתן אמון בדבריו בסוף חקירתו, כאשר הודה שהנאשם לא היה איתם וכי הוא ודעיס תכננו להפליל את הנאשם כי חשבו שהוא הפליל אותם. איני מתרשם משינוי זה בגרסת פקיה. סבורני כי השינוי נובע מרמיזת ב"כ הנאשם כי שינוי הגרסה הוא זה שיועיל לנאשם, ולא גרסת פקיה שמדובר באדם אחר. אתייחס להלן בהרחבה לטענה כי פקיה ודעיס תכננו להפליל את הנאשם. פקיה הותיר רושם בלתי מהימן, כאשר מטרתו העיקרית הייתה לסגת מן ההפללה, בעקבותיה הוכרז כעד עוין והתקבלו אמרותיו לפי סעיף 10א. אי לכך, אני דוחה את טענות ב"כ הנאשם בנקודה זאת.

אמרותיו של פקיה במשטרה

39. בהודעת פקיה מיום 18.11.14 שעה 07:24 ובסרטון ותמלול החקירה (ת/9, ת/9א, ת/9ב), ניכר כי פקיה משוחח עם החוקרים ומוסר מידע באופן טבעי וחופשי. בתחילה, כשנאמר לו במה הוא חשוד, הוא הכחיש קשר לשוד. ברם כשנפלט לו שמדובר בגניבת רכב, והחוקר צחק עליו איך הוא יודע שזה שוד רכב דווקא, פקיה התחיל לספר על השוד ביוזמתו. החוקר הקשיב ומידי פעם שאל שאלות. פקיה ביקש דף לכתוב עליו וכתב על הדף תרשים עם שמותיהם של האנשים המעורבים והוא פירט לחוקר את השתלשלות האירוע, תוך כדי תיאור בתנועות ידיים.

40. פקיה מסר ביוזמתו שהיו עמו נמר דעיס, והבן של עאהד (אח"כ מצוין מוחמד עאהד עלקם, למשל ב-ת/9 DVD 7 עמוד 17 שורות 3 - 5), כי שניהם החזיקו סכין (ת/9 DVD 7 עמוד 7 שורות 17 - 20) והיו איתם גם שני בני משפחת אבו עסב. לדברי פקיה, מוחמד עאהד עלקם החזיק בסכין ואיים בסכין על האישה (ת/9 DVD 7 עמוד 7 שורות 35 - 36). כרקע שקדם לאירוע, מצוין הוא כי איאד, אביו של דעיס, ואבו עסב רצו מהמתלונן כסף, והנאשם פקיה ובני משפחת אבו עסב נפגשו לפני השוד (ת/9 DVD 7 עמוד 14 שורות 26 - 37). לאחר מכן המשתתפים בשוד הגיעו לבית המתלונן וחיכו ליד השער כשלושים דקות, או אז הגיע הרכב - ג'יפ B.M.V. של המתלונן, מוחמד אבו עסב ירה באקדח באוויר, מוחמד עאהד עלקם הוציא סכין ושם אותו על האישה ופקיה דחף אותו ואמר לו, מה אתה עושה, באנו לקחת את הכסף לא באנו לרצוח. האישה פחדה ונכנסה לבית, ואז המתלוננים ביקשו להוציא חפצים מהרכב ופקיה ודעיס עזרו להוציא את החפצים. חמשת השותפים לשוד עלו לרכב, מוחמד אבו עסב לא מצא את ההנד-ברקס ובעל הרכב הראה לו היכן הוא נמצא, ואח"כ הם נסעו בג'יפ (ת/9 DVD 7 עמודים 18 - 19).

פקיה נשאל מדוע היה סכין לנאשם ועל כך השיב שכל הזמן יש לו סכין, כיון שכך אבא שלו גידל אותם, ומצוין שאבא שלו הוא מורה. פקיה מסר היכן מוחמד עאהד עלקם גר, ואישר שהוא ידע שרוצים לגנוב את הרכב (ת/9 DVD

7 עמוד 20 שורות 26 - 39). לטענתו, נאמר להם שהולכים לקחת כסף מהמתלונן והוא לא ידע שהולכים לקחת את הרכב. עוד ציין שבעבר איאד דעיס, אביו של דיעס, היה צריך לקבל מאיברהים כסף והלה נתן לו שברולט במקום כסף (ת/9ב 7 DVD עמוד 21 שורות 2 - 16).

41. בהמשך חקירתו מסר פקיה פרטים נוספים על האירוע, מה לבשו, מה היה ברכב ומי ישב ברכב ממשפחת המתלוננים, וכן תיאר את השותפים למעשה. לגבי הנאשם תיאר גם איך קוראים לאחים שלו - מג'ד ועוד אחד קטן שלא מכיר את השם, ותיאר לפרטי פרטים היכן הוא גר (ת/9ב 8 DVD עמודים 8 - 9). בהמשך החקירה מראים לו את סרטון האבטחה והוא זיהה את השודדים וביניהם הנאשם, והסביר מה קרה (ת/9ב 10 DVD עמודים 9 - 12). פקיה הכחיש שיש סכסוך בינו לבין מי מהמעורבים. כן זיהה פקיה את הנאשם בתמונה ורשם עליה; התמונה צורפה לת/9 (הנאשם אישר בבית המשפט כי מדובר בתמונה שלו) (פקיה זיהה בתמונות גם את שני בני משפחת אבו עסב, ואת איאד דעיס).

42. בחקירת פקיה מיום 23.11.14 (הודעה, דיסק ותמלול - ת/10, ת/10א, ת/10ב), נשאל פקיה מי נשא נשק - וציין את מחמד אבו עסב; ונשאל מי החזיק בסכין - וציין את מחמד עאהד, תוך שחזר בו מטענתו שלדעיס היה סכין. פקיה מפרט מה היה באירוע, ושחמד עאהד החזיק בסכין ואיים אתה על הילדים הקטנים ואמר להם תלכו מפה (הודעה ת/10 שורות 18 - 37).

43. בחקירה נוספת של פקיה מיום 25.11.14 (ת/11), הוא סירב לערוך עימות עם אביו של דעיס, וכן סירב לערוך עימות עם מחמד אבו עסב, מחשש לתגובתם (ת/11ב עמוד 2 שורות 19 - 25); בהמשך טען שהם היו יחד שלושה, בעוד שאין לו קשר לשניים הנוספים (בני אבו עסב, למרות שאישר שהיה בביתם לפני השוד), ואמר שהוא לא רוצה להגיד שום דבר ואף קם ורצה לצאת מחדר החקירות, וחשש ממשפחת אבו עסב שיחסלו אותו (ת/11ב עמודים 5 - 6, עמוד 8 שורות 27 - 33).

44. טוען ב"כ הנאשם כי קיימים אי-דיוקים באמרתיו של פקיה ועל כן אין ליתן להם משקל רב. נטען כי בהודעתו הראשונה פקיה ציין שלאביו של הנאשם קוראים עאהד עטא, כאשר שמו הוא עאהד מחמוד. כן ציין שלעאהד שלושה ילדים - מוחמד (הנאשם), מג'די ואת שם השלישי לא זכר. לטענת ב"כ הנאשם, לאחיו של הנאשם קוראים מג'ד וזה שונה לגמרי ממג'די וכי לא יקראו למג'ד על דרך חיבה מג'די.

45. עוד ציין שפקיה טען שהנאשם הצמיד למתלוננת סכין בעוד שהיא לא טענה כך (ת/9ב דיסק 7 עמוד 17 שורות 8 - 9). בתמלול מופיע שפקיה אמר שהנאשם "**הוציא את הסכין ושם אותו על האישה... אני תפסתי אותו ואמרתי לו לך, דחפתי אותו... אמרתי לו מה אתה עושה באנו לקחת את הכסף לא באנו לרצוח... מה אתה מרים את הסכין על האישה?**" (ת/9ב שורות 8 - 16).

46. כאמור, פקיה מסר בהודעה הראשונה ביוזמתו פרטים רבים על השוד ועל המעורבים בו. כן מסר פרטים לגבי הנאשם - ידע מיהו אביו ושהוא מורה, שיש לו שני אחים נוספים (גם אם לא דייק בשמם) ותיאר היכן הוא גר; כך שאי דיוק בשמו של האב או האח, אינו מהותי. לגבי המתלוננת, היא העידה בבית המשפט שאיימו עליה עם סכין כשבאה להוציא חפצים מתא המטען ולא ציינה כי שמו עליה את הסכין (פרוט' עמוד 273). יחד עם זאת, כיון שהודעת פקיה מפורטת מאוד, ומרבית הפרטים הרלוונטיים אושרו ע"י המתלוננים וסרטון האבטחה, אי-הדיוקים עליהם הצביע ב"כ הנאשם הם מעטים, ואיני סבור כי יש בהם כדי להפחית ממשקל הודעת פקיה.

47. לסיכום אמרתיו של פקיה במשטרה, הוא מסר בתחילת חקירותיו ביוזמתו המלאה מידע רב אודות השוד בכלל ואודות המעורבים בו בפרט. בתוך כך מסר שהנאשם היה איתם, החזיק בסכין והבריא את הילדים. אני נותן אמון

באמרותיו של פקיה והן כבודות משקל; ובהתאם לסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, אני מעדיף את אמרותיו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, אשר לא ניתן ליתן בה אמון, כפי שפירטתי לעיל. אמרותיו של פקיה מיום 18.11.14 ומיום 23.11.14 מפלילות את הנאשם ומהוות ראיה מרכזית לכתב האישום.

נמר דעים

48. דעים העיד בחקירה הראשית שאבא שלו קבלן ו"פותר בעיות" - פותר בעיות שמתרחשות בין אנשים, עושה סולחות וכיוצ"ב (פרוט' עמוד 8 שורות 4 - 12). לדבריו, לפני כשנה לקח אותו אביו לדיון עם איברהים מענתא בסכסוך סביב כספים וקרקע (פרוט' עמוד 8 שורות 15 - 30), שם סוכם שאיברהים ישלם את הכסף ונקבע תאריך לביצוע התשלום הראשון.

49. דעים העיד שפקיה הוא חבר שלו והיחסים ביניהם טובים, גם היום. דעים זזה את הנאשם באולם בית המשפט וכינה אותו "מחמד עאהד" (ובהמשך כמחמד עאהד עלקם), תוך שציין שהשם של אבי הנאשם הוא עאהד ולכן הוא קורא לו על שם האב (פרוט' עמוד 12 שורות 29 - 32, עמוד 13 שורות 1 - 3). דעים העיד שהנאשם והוא חברים טובים והוא אף קורא לאמו של הנאשם אמא (פרוט' עמוד 13 שורות 9 - 14).

הוצג לדעים שבמשטרה אמר הנאשם שהוא מסוכסך אתו, והנאשם סיפר על מקרה בו הסגיר אותו דעים לאביו, וכתוצאה הנאשם הסתכסך עם אביו. למעשה, הנאשם ברח מאביו והגיע לדעים, דעים התקשר לאביו של הנאשם ואמר לו שהנאשם אצלו, או אז הגיע האב ונתן לנאשם מכות. בתגובה ענה דעים כי הסיפור נכון, ואמר שהתקשר להוריו הנאשם כי הם דאגו לו וחשבו שקרה לו משהו, ומאז "**הסתכסכנו בינינו, רק הפך להיות בינינו שלום שלום**" (פרוט' עמוד 14). מבחינת דעים יחסו לנאשם נשאר כחבר טוב, אך מבחינת הנאשם נשאר מסוכסכים.

50. לגבי האירוע, דעים העיד כי הגיע לאיברהים ברגל לגבות את הכסף של הסולחה ובזמן שחיכה עד שיחנה את הרכב באו רעולי פנים ותקפו את איברהים בנשק. דעים החל לברוח ברגל כי הוא לא קשור לקטטה זו, אבל כיון שהשכנים ירדו עם מקלות וגרזנים הוא עלה לרכב עם מחמד עאהד (הנאשם) ועאבד אלרחמאן פקיה (פרוט' עמודים 9 - 11). בהמשך חקירתו הראשית, נשאל איפה פגש את הנאשם אותו ערב והשיב שפגש אותו בשער של מחנה הפליטים, שהוא מקום שנוהגים לבלות בו בשעות הלילה. השניים ישבו, שיחקו ועישנו סיגריות, ואז התקשר אליו אביו ואמר לו שאמורים לקבל תשלום ראשון, ולכן הוא ירד לאיברהים להביא את הכסף. דעים נשאל עם מי הלך והשיב שהלך עם הנאשם ועאבד (פקיה) (פרוט' עמוד 15 שורות 18 - 32). בתשובה זו סתר העד את דבריו כמה דקות קודם לכן, אז טען שהגיע לבד לבית איברהים. דעים הוסיף שלעאבד לא היה כסף לחג הקרוב, והוא רצה לבוא עם דעים על מנת שילוה לו כסף מתוך הכסף שיגבה, והוא יחזיר לו אותו לאחר החג (פרוט' עמוד 16 שורות 8 - 13). דעים העיד שפגש את איברהים וביקש ממנו לשלם את התשלום, או אז תקפו אותו פתאום רעולי פנים, ודעים והשניים האחרים ברחו. לדבריו, הוא אינו יודע מאיפה הגיעו רעולי הפנים (פרוט' עמוד 18).

51. דעים העיד על מה שראה וקרה לפני שברחו מן מקום האירוע, וטען שהנאשם לא עשה כלום (פרוט' עמוד 19 שורות 4 - 20):

הורידו אותו מהרכב עם הנשק. אנחנו עמדנו שם, לא עשינו כלום. שמענו הקול של האישה צועקת. האישה אמרה לנו, תבואו תעזרו לי להוריד את הדברים. עזרנו לה בזה. עזרנו לאישה בלהוריד את הדברים. באנו כדי ללכת. ירדו השכנים וחשבו שאנחנו אלה שעשינו את הבעיה עם המתלונן, איברהים. רעולי הפנים, כשלקחו את הרכב, אני עצרתי אותם באמצע הרחוב

כדי לעלות לרכב, כי אה, עאבד לא יכול ללכת בגלל הניתוח. וזהו.

ש: ומה, אה, ומה עשה הנאשם בזמן הזה? מה עשה מחד עותמאן בזמן הזה?

ת: לא עשה כלום.

ש: מה זאת אומרת?

ת: לא עשה כלום. אנחנו אין לנו שום קשר לבעיה הזאת, אנחנו באנו לקחת את הכסף. אם אני ירדתי כדי לעשות איזושהי בעיה, אני לא אקח את הילדים של המשפחות שונות ואנשים כדי להעליל עליהם או לגרום להם בעיות. אנחנו הלכנו כדי לקחת את הכסף.

52. כאשר ב"כ המאשימה הציגה לדעיס את גרסתו בהודעתו השניה מיום 24.11.14 משעה 12:02, שם טען שהנאשם תפס את איברהים מאחורה, הוריד את הילדים הקטנים, העיף אותם והייתה עמו סכין - החל דעיס לטעון כי הדברים שאמר במשטרה לא היו נכונים וניסה להסביר מדוע עשה כן.

53. בתחילה טען: **"מה שאת סיפרת עכשיו, בגלל שהייתי לחוץ. הייתי לחוץ וזאת פעם ראשונה שקורה לי דבר כזה, פעם ראשונה אני נמצא בחדרי חקירות. פעם ראשונה שאני במשטרה. אני סיפרתי את זה, אמרתי את זה רק מפחד ומהלחץ"**. ברם, מדובר היה בחקירתו השנייה, ובחקירות הבאות גם חזר על הפרטים לגבי הנאשם באירוע. ולכן נשאל דעיס כיצד היה בלחץ, והשיב שהמשטרה הרביצה לו במעצר והוא חיכה שעתיים וחצי-שלוש בקור לחקירה (פרוט' עמוד 20, עמוד 21 שורות 1 - 4). ב"כ המאשימה הציגה לו כי בסרטוני החקירה שלו רואים שהוא רגוע, מציית לחוקרים, בלבוש נקי ויבש. בתשובה טען דעיס שהוא היה רטוב והמכנס היה קרוע. מראים לו סרטון מהחקירה שלא רואים בו שהמכנס קרוע והמגף קרוע, מציגים לו זווית ראייה נוספת ממצלמה אחרת, ושואלת היכן רואים שהבגדים שלו קרועים; אך דעיס ממשיך וטוען שהם קרועים ושצריך לעשות זום ולראות היטב (פרוט' עמודים 21 - 22), ושנעליו היו קרועות והוא יכול להביא אותן ולהראות לבית המשפט, אך לא עשה כן. אעיר כי צפייה בסרטונים מלמדת כי אכן בגדיו נראים נקיים ומסודרים, בניגוד לטענתו.

54. נוכח הסתירות בין עדותו בבית המשפט לאמרותיו במשטרה, וטענותיו כי מסר פרטים לא נכונים במשטרה, נעתרתי לבקשת המאשימה והכרזתי על דעיס כעד עוין והותר למאשימה לחקור אותו חקירה נגדית (פרוט' עמוד 51).

55. יש לומר כי הטענה שדעיס היה לחוץ במשטרה ועם בגדים קרועים ורטובים נטענה רק לאחר שנשאל על הפללת הנאשם. דעיס התחמק ממתן הסברים מדוע לא טען זאת קודם לכן בהזדמנויות שונות - בעדותו בבית המשפט, בתשובה לכתב האישום ובדיון מעצר הימים, והוא טען רק שהוא לא יודע (פרוט' עמוד 54 שורות 23 - 32, עמוד 55, ועמוד 57 שורות 28 - 32). דעיס הוסיף צידוק נוסף לאמירת פרטים לא נכונים בחקירה, בכך שהיה עייף והחוקר אמר לו **"תגיד ככה ונשחרר אותך"** (פרוט' עמודים 34 - 37, עמוד 61). אך לא הייתה לו תשובה לשאלה מדוע מסר פרטים כה רבים, אם רק רצה להשתחרר. או אז הוסיף דעיס צידוק נוסף וטען שהחוקר אמר לו מחוץ לחקירה מה להגיד בחקירה (פרוט' עמוד 63) וכשתשאלו אותו בחדר החקירות אמרו לו השוטרים מה להגיד בחקירה; אך חקירותיו והתשאול מתועדים ואין עדות לטענתו (פרוט' עמוד 68).

56. אציין כי בשלב זה, לאור הסתירות הבולטות וחזרת דעיס מאמרותיו במשטרה, לבקשת המאשימה הוריתי על קבלת כל חומרי החקירה שלו במשטרה כראיות קבילות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (פרוט' עמוד 70).

57. בחקירה הנגדית של ב"כ הנאשם, דעיס נשאל שוב מדוע אמר את שמו של הנאשם בחקירה, האם בגלל שהרביצו לו או שהעליבו אותו, והוא השיב שעשה כן בגלל שהחוקר אמר לו להגיד **"אחת שתיים שלוש"**; אבל לא ידע להגיד אילו שלושה דברים אמר לו החוקר להגיד. ב"כ הנאשם מכוון אותו והוא מאשר לפי שאלת ב"כ הנאשם שהחוקר

אמר לו להגיד שלנאשם הייתה סכין (פרוט' עמוד 80, עמוד 81 שורות 1 - 3):

- ת. החוקר אמר לי תגיד אחד שתיים שלוש והכל רשום אמר לי תגיד ככה.
...
- ש. או קי. מה זה אחד שתיים שלוש?
ת. אני לא יודע.
- ש. אתה רק זוכר שמופיד אמר לך אחד שתיים שלוש. כן? אז מה זה אותם "וואחד תנן תלתי" מה הוא רצה שתגיד?
ת. אני לא זוכר שכחתי.
- ש. אז איך אתה זוכר שהוא אמר לך תגיד וואחד תנן תלתי.
המתורגמן: הוא אמר לי שאני אגיד ככה. מה שזוכר. אבל שכח מה בדיוק אמר לו
- ש. או קי. הוא אמר לך תגיד מוחמד עותמאן עלקאם היה לו סכין באותו אירוע?
ת. כן.
- המתורגמן:** החוקר ביקש ממנו שיגיד שהיה לו סכין. אמר לו תכתוב על מכתב סכין
- ש. למה שמופיד החוקר יגיד לך תגיד מוחמד עותמאן עלקאם היה לו סכין?
למה שהוא יגיד לך דבר כזה?
ת. אני לא יודע.

אח"כ שינה ב"כ הנאשם את שאלתו ואמר לדעים שהחוקר אמר לו להגיד על אנשים "על זה זה זה. עכשיו זה לא אחד שתיים שלוש" ושואל על מי אמר לו להגיד. כל כך ענה דעים שהחוקר אמר לו להגיד על אבו עסב ועל שניים אחרים, הראה לו תמונות שלהם ואמר לו לכתוב עליהן, וכך עשה לגבי הנאשם (פרוט' עמוד 81, עמוד 82 שורות 1 - 6).

58. ב"כ הנאשם הטיח בדעים שהוא רצה להפליל את הנאשם על משהו שהוא לא עשה, ודעים הכחיש, עמד על כך שהנאשם היה איתם אבל לא עשה שום דבר. ב"כ הנאשם הטיח בדעים שהוא ופקיה רצו להפליל את הנאשם בגלל שחשבו שהוא זה שפתח עליהם במשטרה, הנאשם משיב שאין לו תשובה, שהוא לא יודע (פרוט' עמוד 86 שורות 29 - 31).

59. ב"כ הנאשם הציג לעד תמלול מן העימות בינו לבין פקיה, ממנו עולה שהם דיברו על כך שדעים אמר לחוקר שהנאשם פתח עליהם. דעים ענה "אני שכחתי. אני לא יודע" (פרוט' עמודים 88-89). גם לאחר שהוצג לדעים סרטון העימות והוא נשאל על כך בשנית, השיב דעים שאין לו מה להוסיף (עמוד 90). ב"כ הנאשם אמר לדעים שלאחר שהחוקר יצא מהחדר הוא ופקיה תיאמו ביניהם מה להגיד בחקירה ואיך להפיל את הנאשם, ודעים מאשר זאת (עמוד 91 שורות 15 - 31). בהמשך טען דעים, "אני לא חשבתי שהוא שפתח עלי או הפליל אותי. אני לא יודע" (פרוט' עמוד 93 שורה 2). אח"כ נשאל שוב אם תיאם עם פקיה והשיב "אוקיי", ואח"כ טען שהוא לא יודע, ששכח (פרוט' עמוד 95). שוב ניכרת חוסר קוהרנטיות בגרסת העד.

60. ב"כ הנאשם הטיח בדעים שוב שאמר בחקירה שהנאשם היה עם סכין בשוד, לא בגלל שהוא היה מושפל ורטוב, אלא בגלל שהוא ופקיה חשבו שהנאשם הפליל אותם ולכן הם הפלילו אותו. דעים הכחיש וענה שאמר את הדברים בחקירה בגלל שהחוקר אמר לו להגיד זאת (פרוט' עמוד 98 שורות 26 - 32). ב"כ הנאשם טען שזה לא סותר, וייתכן שגם החוקר אמר כך וגם דעים רצה להפליל את הנאשם (פרוט' עמוד 99 שורות 8 - 13).

61. בהמשך חקירתו של העד הטיח בו ב"כ הנאשם שהחוקר מופיד לא אמר לו שמות אלא הראה לו תמונה של הנאשם, אך דעים השיב שהחוקר דיבר אתו בחצר בחוץ בזמן שיצאו לעשן לפני שהראה את התמונות (פרוט' עמוד 100 שורות 20 - 30). בהמשך חקירתו בדיון הבא (22.2.16), טען דעים שלא זוכר מה אמר לו החוקר מופיד כשהיה בחצר אתו ועישנו, ולא זוכר שהחוקר אמר לו להגיד "אחת שתיים שלוש" (פרוט' עמוד 115 שורות 1 - 7). דעים זכר שהחוקר הראה לו תמונות וביניהן התמונה של הנאשם, אבל לא זוכר מה החוקר ביקש ממנו להגיד על אותה תמונה.

62. בדיון זה דעים מסר סיבה נוספת מדוע שיקר במשטרה, לפיה "הגרסה שמסרתי במשטרה הייתי מעצבן וכועס כשמסרתי אותה. כי הם באו לבית שלי והיכו לאמא שלי. ולא יכלתי להגן עליה. אז רציתי להגיד כל דבר ושטויות." ברם לא זכר למה דיבר על הנאשם דווקא (פרוט' עמוד 116 שורות 5 - 9). בדיון זה, תשובותיו של דעים היו מתחמקות ומעורפלות בנוגע לחקירתו, והוא הרבה לטעון שהוא לא זוכר (פרוט' עמודים 119 - 121). דעים גם לא זכר את הנסיבות שגרמו לסכסוך בינו לבין הנאשם, עליו העיד בבית המשפט בדיונים קודמים; לא זכר אם הנאשם כעס עליו ואם הפסיק לדבר אתו (פרוט' עמוד 128 שורות 23 - 32, עמוד 129). דעים נשאל האם הגיוני שהנאשם לא דיבר אתו במשך ארבעה חודשים ואז הוא ילך אתו להביא כסף? דעים השיב שהוא לא יודע, לא זוכר (פרוט' עמוד 132 שורות 1 - 11). ב"כ הנאשם הבהיר לדעים שהנאשם נעצר בגלל העדויות של דעים ופקיה במשטרה לפיהן הוא היה אתם בשוד, למרות שהוא לא היה איתם בשוד - כך לדברי הסניגור - וכי כעת יש לו הזדמנות לתקן את העוול, כאשר תשובותיו שהוא "לא זוכר" אינן עוזרות לנאשם; ברם דעים המשיך לטעון שהוא לא זוכר (פרוט' עמוד 133 שורות 15-32).

63. בסוף החקירה, ב"כ הנאשם הבהיר שוב לדעים שיש לו הזדמנות לתקן את העוול ושאל שוב האם הנאשם היה אתו ועם פקיה בשוד, ודעים השיב שהנאשם לא היה איתם, אך לא אישר את התיזה שהציג לו ב"כ הנאשם שהפליל את הנאשם בגין הרצון לנקום בו, אלא חזר וטען שעשה כן כיון שהחוקר דרש זאת ממנו כתנאי להשתחרר הביתה(פרוט' עמוד 138 שורות 18 - 32):

ש. עכשיו בוא תאשר לי בבקשה שבעצם מוחמד עותמן לא היה אתכם בשוד הזה. והוא נמצא כאן בבית המשפט בגלל שתי סיבות עיקריות. א' בגלל שאתה נימר דעס רצית שהוא יסתבך בגלל שהוא היה מסוכסך אתך. ובגלל ובעיקר בגלל שאתה חשבת שהוא זה שהלשין עליך. וזאת ההזדמנות האחרונה שלך לתקן את העוול הזה. והוא לא היה אתכם בשוד. אין לו סיבה להיות בשוד, לא בשוד בגביית הכסף, בגביית החוב. אין לו סיבה להיות שם. זה לא בשביל מי שהוא יהיה שם. זה לא הגיוני שהוא יהיה שם. אתה נדחפת על ידי עבד פאקיה ולך הייתה סיבה משלך. וכך מוחמד עותמן שמו נכנס לתמונה.

העד: לא היה לא היה

ת. מוחמד עותמן לא היה אתנו. מוחמד עותמן לא היה אתנו.

ש. אז מה הביא אותך ככה על פני תקופה כל כך ארוכה לטעון שהוא היה אתכם?

ת. אני אמרתי לך מה שאמר לי החוקר אמר לי תגיד ככה. כדי שאני אתן לך לצאת מכאן לחזור הביתה

64. הנאשם נשאל שוב מי מהחוקרים אמר לו להגיד את שמו של הנאשם, הוא השיב שאינו יודע, וכשהוטח בו שזה החוקר מופיד, השיב שמופיד אמר לו להגיד מישהו ממשפחת עלקם (משפחת הנאשם), אך הוא לא יודע מי הוא זה שאמר לו להגיד על "אחת שתיים שלוש" (פרוט' עמוד 139). כנשאל שוב האם הוא ופקיה רצו לנקום בנאשם, משיב "יכול להיות", ואז עונה שפקיה ומופיד אמרו לו להפיל את הנאשם (פרוט' עמוד 140):

ת. תשמע ביני לבין מוחמד עלקאם אין כלום. עבד פאקיה ומופיד הם היו שאמרו לי מה להגיד נגד מוחמד עלקאם ועל מוחמד עלקאם. אין ביני לבין מוחמד עלקאם כלום. ואתה יכול לראות את החקירות וגם לשמוע...אני לא יודע מה שהם אמרו לי. הם אמרו לי להפיל ואנחנו נגיד לך מה להגיד כדי שתצא מהתיק. ואנחנו נצא זה מה שהם אמרו לי בדיוק. משהו אחר אני לא יודע.

ש. למה? איך? מה יעזור לך שתגיד על מוחמד עלקאם שהוא היה בשוד. אז הנה אתה והוא נמצאים בתיק.

ת. מופיד וגם עבד זו פעם ראשונה לי בחקירות. לפני שנכנסתי הם אמרו לי תגיד אחד שתיים שלוש. והם הראו לי תמונות בחוץ לחדר החקירה. והם הראו לי תמונה של עבד, הראו לי תמונות יותר מתמונה. ביניהם. מבין התמונות התמונה של מוחמד עלקאם. אני אמרתי להם שאני לא מכיר אף אחד מהם. מופיד אמר לי אתה צריך להגיד ככה כדי שתחזור הביתה. אני יודע שאתה נקי וככה. אמרתי לו בסדר אני אגיד מה שאתה רוצה. ביקש ממני להגיד ככה וככה אני נכנסתי ואמרתי.

דעיס מוסיף שהחוקר מופיד הביא לו דף חקירה שכתוב בו דברים שהנאשם אמר עליו והשמיע לו את הקול של הנאשם מדבר עליו (פרוט' עמוד 141 שורות 17-31).

ברם בחקירה חוזרת עלה כי הנאשם נחקר חודש **אחרי** שדעיס נחקר, וכן הביאו את חומרי החקירה הזו ומדובר בתמונה של הנאשם עם כיתוב בכתב יד של דעיס והודעתו שהוא חתום עליה. דעיס הכחיש שכתב היד על התמונה הוא שלו, וטוען שהחוקר הביא לו את הדפים חתומים. אלא, שבסרטון החקירה רואים שהוא זה שכתב על התמונה (פרוט' עמוד 148 שורות 27 - 32, עמוד 149 שורות 1 - 3).

בהתייחס לנקודה זו הטיחה ב"כ המאשימה בדעיס שכבר בחדר החקירה הפליל את הנאשם לפי התמונה, ורק לאחר מכן יצא לחצר ושם הציג לו החוקר תמונות של משפחת אבו עסב. העד המשיך לטעון שהחוקר הראה לו את כל התמונות בחצר, וענה בצורה מתחמקת (פרוט' עמוד 151, עמוד 152 שורות 1 - 6).

65. טענת ההגנה היא, איפוא, כי הנאשם לא היה באירוע וכי דעיס ופקיה הפלילו אותו כי חשבו שהנאשם "פתח" עליהם והפליל אותם, וגם כיון שדעיס רצה לנקום בנאשם לאור הסכסוך ביניהם. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי דעיס מסר דברים לא נכונים בבית המשפט ואין להאמין לעדותו ולתירוצים מדוע הפליל את הנאשם, אך הוא מבקש מבית המשפט להאמין לסוף עדותו, בה אישר כי הנאשם לא היה איתם באירוע; ולטענתו, בדברים אלו חשף דעיס את האמת.

66. אלא, שכפי שניתן לראות מהדוגמאות לעיל, וכפי שהתרשמתי - לא ניתן להאמין לגרסתו המתפתלת של דעיס בבית המשפט, מתחילתה ועד סופה. הדבר המרכזי העולה ממנה בבירור הוא שדעיס ביקש לחזור בו מהפללת הנאשם, ולכן טען בראשית עדותו שהנאשם היה אתם בשוד אך לא עשה דבר ולא היה עם סכין.

67. כדי להסביר מדוע מסר פרטים מפלילים על הנאשם במשטרה, הציג דעיס מספר תירוצים, כאשר תירוציו הלכו והתפתלו ככל שהמאשימה חשפה את הפרכות בהם: היותו בלחץ כיון שזו חקירה ראשונה; היותו בלחץ כיון שהיכו

אותו במעצרו והגיע לחקירה עם בגדים קרועים, מלוכלכים ורטובים; שהחוקר אמר לו לדבר בכדי שישתחרר; שהחוקר אמר לו להגיד פרטים מסוימים "אחת שתיים שלוש"; לאחר מכן הוסיף שגם פקיה וגם החוקרים אמרו לו מה להגיד; ולבסוף טען שהשוטרים היכו את אמא שלו ולכן הגיע לחקירה כועס ועצבני ומסר פרטים לא נכונים.

68. אין לקבל את תירוציו של דעיס. בסרטונים ניכר כי דעיס לא ישב עם בגדים מלוכלכים וקרועים בחקירה וכך גם העידו שני החוקרים מופיד גנאם (עמוד 227 שורות 20-27) וג'וני חליפה (פרוט' עמוד 256). הטענה כי היה לחוץ ונסער בחקירתו הראשונה לאחר שנעצר ולכן מסר פרטים לא נכונים על הנאשם, אינה מתיישבת עם העובדה שבחקירתו הראשונה הכחיש הכל, ואת הפרטים לגבי הנאשם ובכלל לגבי האירוע מסר רק מחקירתו השנייה ואילך. באשר לטענה כי החוקר אמר לו להגיד פרטים מסוימים - דעיס לא הצליח להסביר אילו פרטים אמר לו החוקר להגיד, ורק מתוך שאלות ב"כ הנאשם השיב כי החוקר אמר לו להגיד שהנאשם החזיק סכין ולזהותו. גם אם טענה זו הייתה נטענת ללא הטענות שהופרכו קודם לכן, חקירות דעיס, לרבות התשאול בזמן ההפסקה בחצר, היו מוקלטות, ולא ניתן ללמוד מהן על כך שהחוקרים אמרו לדעיס מה להגיד. כפי שציינתי לעיל, ניכר כי החקירות התקיימו באווירה סבירה והנאשם נראה נינוח ולא לחוץ, וכי התמונות הוצגו לו לאחר שמסר פרטים רבים על השוד והמעורבים בו, לרבות הנאשם.

לגבי פקיה, אין בתרגיל החקירה עם פקיה לאחר העימות, אליו אתייחס להלן, הנחיה ברורה להפלייל לשווא את הנאשם; והתרגיל ארע ממילא רק לאחר ששני המפלילים הפלילו את הנאשם, כך שטענתו כי פקיה (והחוקר) אמרו לו להפלייל את הנאשם אינה הגיונית. זאת ועוד, התירוץ שנתן לבסוף, כי השוטרים היכו את אמו במעצר, לא הוזכר קודם לכן.

69. אין אלא לומר כי ניסיונותיו של דעיס בעדותו בבית המשפט לחזור בו מהפללת הנאשם במשטרה הותירו רושם של חוסר מהימנות קשה. כאמור לעיל, אף ההגנה טוענת כי אין לתת אמון בעדותו של דעיס ובנימוקיו מדוע הפליל את הנאשם.

70. דא עקא, ההגנה טוענת כי יש ליתן אמון רק בחצי השעה האחרונה של עדותו מתוך שלושה ימי חקירות, בה אישר שהנאשם לא היה איתם בשוד וכי הוא ופקיה הפלילו אותו כיון שחשבו ש"פתח" עליהם. יש לומר כי במשך חקירתו הארוכה, שהשתרעה על פני שלושה דיוני הוכחות, דעיס עמד על כך שהנאשם היה איתם בשוד אך לא עשה דבר. התרשמתי כי תשובתו בסוף החקירה אינה נובעת מרצון כלשהו לחשוף את האמת, אלא מלחץ שאלות ב"כ הנאשם וההבנה, הנלמדת מדבריו המפורשים של ב"כ הנאשם, כי התירוצים שמסר אינם נכונים ואינם משכנעים ולא יועילו לנאשם, והדבר שיועיל לנאשם הוא שדעיס יודה כי הנאשם כלל לא היה בשוד וכי השניים הפלילו אותו לשווא. סבורני כי כיון שדעיס רצה לחזור בו מההפללה, אם הנאשם אכן לא השתתף בשוד היה דעיס טוען זאת כבר בתחילת חקירתו. כאשר טענה זו נטענת בתום שלושה ימי חקירה ובדרך של תשובות מתפתלות ומופרכות, אין לתת בתשובתו האחרונה אמון; ותשובה זו אף אינה מעלה ספק סביר בעיני.

71. אוסיף כי גרסת דעיס שמסר בבית המשפט לגבי האירוע עצמו, ללא קשר לנאשם, היתה תמוהה אף היא. דעיס טען שירד עם פקיה והנאשם רק כדי לגבות כסף, או אז הגיעו רעולי פנים לשדוד את הרכב והפתיעו אותם; כאשר לטענתו, אין לו כל קשר עם אותם שודדים או לשוד. העד נשאל, איך יסביר אם כן, מדוע עלה לרכב שנשדד עם האנשים רעולי הפנים שלטענתו כלל אינו מכיר אותם. דעיס התחמק ממתן תשובה ברורה, ותשובותיו היו בעייתיות (פרוט' עמוד 64 שורות 29):

ש. עכשיו אני רוצה להבין ממך ולחדד אתך את הנקודה, אני לא הבנתי למה אתה עולה לג'יפ. מדוע עלית לג'יפ. אתה אומר שאתה לא מכיר את השודדים. אתה נקלעת

לסיטואציה אז למה אתה עולה לג'יפ?

המתורגמן: הוא אומר ירדו כל השכנים. פחדתי שלא ירביצו.

הוא אומר אני פחדתי מהשכנים שלא ירביצו אני עליתי על הג'יפ למה אני לי יד במה שקרה.

ש. או קי. ואיך נהג הג'יפ הגיב, הרי השודדים גם עלו על הג'יפ נכון? כשלקחו את הג'יפ השודדים היו בפנים?

ת. כן.

ש. איך הם הגיבו שראו אותך אתה איש זר לא קשור יושב להם מאחורה? ולא אתה לבד. אתה ועוד שניים זרים.

ת. שכחתי.

ש. תסכים איתי ששודד שגנב שלל שגנב ג'יפ BMW שעולה מאות אלפי שקלים לא רוצה לראות אנשים זרים שיושבים מאחורה זה מפריע לו. זה משבש לו את התוכניות נכון?

ת. רק אנחנו עלינו אתם איזה שני מטר וירדנו.

ש. אבל אתה לא עונה לי לשאלה.

המתורגמן: זה מה שהוא יודע.

ת. אני יש לי במעצר בית ואני בלחץ אני לא יודע. אין לי מה לספר יותר.

72. גרסה זו של העד היא אכן מופרכת ובלתי הגיונית כשלעצמה, ובנוסף, היא מוכחשת גם מסרטון האירוע ועדויות המתלוננים. ב"כ המאשימה הקרינה לדעים בבית המשפט את סרטון האירוע ממצלמת האבטחה (ת/9), ושאלה אותו, שגם אם לא מזהים את הפרצופים בסרטון רואים שכולם פועלים יחד. על כך ענה דעיס, "**אני לא יודע לכו תביאי את השודדים תשאלו אותם מה שקרה**" (פרוט' 65 שורות 1 - 6). כפי שציינתי לעיל, עדויות המתלוננים כי ראו את השודדים, כחמישה במספר, פועלים יחד, וכן הסרטון האמור עצמו - מוכיחים כי לא מדובר בשתי קבוצות כטענת דעיס (בני משפחת אבו עסב מחד, ודעיס, הנאשם ופקיה קבוצה אחרת שאינה קשורה לשוד), אלא קבוצה אחת שפעלה יחד, כמתואר בכתב האישום. על כן גם מלמד הדבר על אי-מהימנות עדותו של דעיס בבית המשפט.

73. לעניין הגשת אמרתיו של דעיס במשטרה לפי סעיף 10א, נטען בסיכומי ההגנה כי אין מדובר במקרה קלאסי של סעיף 10א כיון שלא הוכחה סתירה חזיתית בין גרסתו של דעיס בבית המשפט לבין ההפללה במשטרה, שהרי הוא לא חזר בו מההפללה אך טוען שהיכו אותו, הבטיחו לו וטענות כאלו נוספות, כך שמבהיר את המניעים שלו להפללה.

סעיף 10א מונה שלושה תנאים להגשת אמרה של עד. שני התנאים הראשונים הם כי מתן האמרה הוכח וכי נותן האמרה העיד והייתה הזדמנות לצדדים לחקור, ושני תנאים אלה התמלאו בענייננו. ב"כ הנאשם מפנה לתנאי השלישי, כי "**העדויות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה**". בתחילת עדותו טען דעיס כי הנאשם היה אתם בשוד אך לא עשה דבר, וכבר בכך מדובר בשינוי בפרט מהותי ובהכחשת תוכן אמרתו במשטרה כי הנאשם אחז בסכין ואיים על הילדים. מעבר לכך, בהמשך חקירתו כפי שהוצג לעיל חזר בו העד מאמרות נוספות, טען כי אינו זוכר את תוכן האמרות, ואף בסיומה של עדותו, כשאישר לב"כ הנאשם כי הנאשם לא היה עימם בשוד (וזהו החלק בעדותו של דעיס שההגנה מבקשת שבית המשפט יקבל כאמין) - הרי שזהו שינוי בפרט מהותי מאמרתיו במשטרה, כך שכל התנאים להחלת סעיף 10א מתקיימים.

אמרותיו של דעיס במשטרה

74. כבר בהודעת דעיס הראשונה, מיום 24.11.14 שעה 07:15, קשר עצמו למעשה מיד לאחר שנאמר לו שהוא חשוד בשוד מזוין וקשירת קשר לפשע עם אחרים. דעיס אמר שהמתלונן הוא רמאי, שהוא חייב לאביו כסף, והיה הסכם שהוא ישלם כסף בתאריך האירוע. דעיס ירד אליו בלילה לגבות את הכסף, וכשהמתלונן חזר ברכב עם אשתו דעיס אף עזר לאשתו להוריד דברים מתא המטען. לגרסתו, הגיעו אז רעולי פנים, דעיס עזר להוריד את הילדים הקטנים ובשלב הזה איברהים התחיל לירות ודעיס ברח (ת/ב עמודים 2 - 3).

75. בתשאול שנערך לדעיס מאוחר יותר באותו יום (ביום 24.11.14 שעה 10:30; דיסק ותמלול ת/א-2ב), סיפר דעיס על השוד. החוקרים הבהירו לו שהם יודעים הכל ורמזו לו שהפלילו אותו. החוקר אומר: **"רק מי שהיה שם יכול לדעת על זה... נכון או לא?... מאיפה הבאתי את זה? יעני הגיעה אלי יונה יעני?"** ודעיס אישר שהגיע עם עוד אנשים לבית איברהים, ובתום השוד עלו לרכב ישבו שניים מקדימה ושלושה מאחורה (ת/ב עמודים 4, 5 שורות 25 - 29). החוקר התחיל לומר לדעיס שלאחד מהם היה... ודעיס השלים שלאף אחד לא היה נשק. החוקר השיב, **"נכון אבל היה לו משהו אחר"**; דעיס עונה "סכין" והחוקר אומר לו אייווה עליך (ת/ב עמוד 6). הציגו לו תמונה (כנראה של הנאשם) ודעיס צחק ואמר לחוקרים שיעצרו אותו (ת/ב עמוד 6). בהמשך אמר דעיס את שמו של הנאשם (מחמד עאהד עלקם) ושמו של פקיה, ואישר לחוקר שהוא היה השלישי (ת/ב עמוד 9). לאחר מכן הראה לו החוקר שתי תמונות (של בני משפחת אבו עסב) ודעיס טען שהם לא היו אתו; הציגו לו תמונות של פקיה ושל הנאשם והוא אישר שהם היו אתו, והשיב שלנאשם היה סכין ולפקיה לא היה שום דבר. דעיס רשם על התמונות לבקשת החוקר, והסכים לומר את הדברים בחקירה.

בסיום התשאול, החוקר מופיד הוציא את דעיס לעשן בחוץ ולדבר על האירוע, בעוד שההקלטה נמשכת. דעיס מוכן לספר מה היה, הוא רק אינו רוצה שהחוקרים יגידו לאחרים שהוא "פתח" עליהם (ת/ב עמוד 39). דעיס העביר מסר שהוא חושש לדבר על בני משפחת אבו עסב, ולבסוף מזהה אותם בתמונות ומספר על חלקם בשוד.

76. לאחר מכן מתחדשת החקירה (ת/3, 24.11.14 שעה 12:02) ודעיס מוסר כדלקמן:

"אני ירדתי יחד איתם עבד אל רחמאן פריה מחמד עאהד עלקם ועוד שניים, אני ירדתי על בסיס להביא כסף תשלום ראשון, שהתחיל הבלגן ולקחו את הג'יפ, התחילו לירות באוויר התרחקתי מהם, אני באתי מהבית מצאתי אותם ליד הבית של איברהים, באתי על בסיס לקחת כסף ולא ג'יפ, שהתחיל הירי ואברהים רצה לירות זזתי, אנא עבד אלרחמאן ידענו שהוא צריך לשלם לנו כסף. שהתחיל הירי עבד רצה ללכת לקחנו את הג'יפ ואנחנו ירדנו קרוב להר והם המשיכו בג'יפ, ירדתי אני ועבד אלרחמאן ומחמד עאהד" (ת/3 שורות 19 - 23).

לדבריו, הוא דעיס לא עשה כלום רק הוריד דברים מתא המטען, ומחמד עאהד עלקם **"תפס אותו מאחור לאברהים, הוריד את הילדים הקטנים או העיף אותם"**. נשאל מה היה איתו וענה "סכין" (ת/3 שורות 30 - 39).

דעיס נשאל איך נפגש עם כל השאר לפני השוד והשיב, **"אני ירדתי מהבית ביחד עם עבד, עבד היה בכניסה למחנה חלק באו עם הסעירי (נהג מחברון ששימש כהסעה, ב.ג.) וחלק ברגל, עמדנו ליד הבית אצלו דפקנו בדלת אף אחד לא ענה ואז התקשר אחד ואמר שאיברהים מגיע, יצאנו ואני לא יצאתי איתם פחדתי שירו אחד על השני, שהתחיל הירי הגיעה אשתו והרחקתי אותה מהם"** (ת/3 שורות 60 - 63).

77. למחרת נחקר דעיס שוב, בשעה 14:25 (ת/5). נשאל היכן פגש את פקיה ומוחמד עאהד עלקם, וענה ש"עבד היה בכניסה למחנה ושאני ירדתי ביקשתי ממנו שיבוא איתי ובדרך ליד הבית של מוחמד עאהד ראיתי את מוחמד ואמרתי לו שיבוא איתי שאל אותי לאן אני הולך ואמרתי לו שאני הולך להביא כסף". אשר לשאר האנשים ענה, "לא יודע מצאתי אותם שם" (ת/5 שורות 11-15). החוקרים הטיחו בו שהוא שקרן, כי פקיה אומר ששלושתם ירדו עם אחד מסעיר מחברון ונפגשו עם שניים ממשפחת אבו עסב וכולם חיכו לאיברהים וגנבו את הרכב. דעיס מכנה את פקיה "שקרן" ואמר שהוא רוצה "להעיף" אותו כי הוא גנב שרשרת מבית מלון בו עבדו והעיפו את שניהם מהעבודה. דעיס התחמק מתשובה לשאלה מדוע לא הזכיר זאת בחקירה הראשונה (ת/5 שורות 16-25). הוא נשאל איך הגיע לבית של איברהים, וענה שהגיע ברגל. הוא נשאל למה הוא משנה שוב את הגרסה שלו, שהרי אתמול אמר שסעיר לקח אותם, ועל כך משיב, "לא אמרתי דבר כזה, אני יודע מה אני אומר", וטען שהוא ועבד ירדו ברגל (ת/5 שורות 54-59). הוא הכחיש את דברי פקיה שהוא, דעיס, החזיק בסכין.

78. אם כן, ניכר כי חלה התפתחות בגרסת דעיס במשטרה מהודעה להודעה. דעיס מסר תשובות סותרות לשאלה כיצד הגיע לבית איברהים. יחד עם זאת אישר שהוא הגיע למקום עם פקיה במטרה לגבות כסף מאיברהים בגין חוב לאביו; אישר שהנאשם היה איתם ושהוא החזיק בסכין והוריד את הילדים הקטנים; ואישר את העזרה הנטענת בהוצאת דברי המתלוננים מתא המטען ואת נסיעת כל השותפים ברכב שנשדד.

79. טוען ב"כ הנאשם כי קיימת סתירה בין גרסאות המפלילים במשטרה בעניין הסכין, שכן, דעיס טען שרק הנאשם החזיק בסכין, בעוד שפקיה טען שהנאשם ודעיס החזיקו בסכין; וכיון ששני המפלילים שוחחו על כך לאחר העימות ותיאמו עדויות, טוען ב"כ הנאשם כי לא ניתן לסמוך עליהם שהנאשם החזיק בסכין ולבסס את ההרשעה על אמרותיהם במשטרה.

80. בסוגיה זו יש לדייק: פקיה מסר בחקירתו הראשונה כי הנאשם ודעיס החזיקו שניהם בסכינים, אך כבר בחקירתו השנייה, ביום 23.11.14, חזר בו ואמר שרק הנאשם החזיק בסכין. העימות נערך יומיים לאחר מכן, ביום 25.11.14, ובעימות הסביר פקיה מדוע אמר בתחילה שגם דעיס החזיק בסכין; לטענתו, היה זה כיון שדעיס לקח את הסכין מהנאשם, כך שמדובר באותה סכין. לטעמי, השינוי בגרסה מעלה חשד, לכל היותר, לגבי החזקת דעיס בסכין נוספת, ברם באשר לנאשם - כאשר שני המפלילים מסרו עוד קודם לכן כי הוא החזיק בסכין, בצירוף אמרותיהם לגבי כלל האירוע - איני חושב כי מדובר בסתירה משמעותית.

81. ב"כ הנאשם טוען לקיום סתירה בהודעת דעיס מיום 24.11.14 שעה 12:00 (ת/3), כאשר אמר דברים סותרים בקשר לטענה שהוא, פקיה והנאשם ירדו מהרכב הגנוב באמצע הדרך חזרה, ולא המשיכו לאותה וילה ששם החנו את הרכב. ב"כ הנאשם הפנה לאמירות הבאות: "לקחנו את הג'יפ ואנחנו ירדנו קרוב להר והם המשיכו בג'יפ, ירדתי אני ועבד אלרחמן ומוחמד עאהד" (שורות 23 - 24); "למה הורידו אתכם מהג'יפ? תשובה: אנחנו ירדנו" (שורות 28 - 29). לא מצאתי סתירה בין דברים אלו; דעיס טען שהם ירדו באמצע הדרך, ובתשובה השנייה אין שינוי בדבריו.

82. לסיכום אמרותיו של דעיס במשטרה, יש לומר כי דעיס הפליל את הנאשם ומסר שהנאשם השתתף עמם בשוד, ירד אתו ועם פקיה לבית איברהים, החזיק בסכין והבריח את הילדים מהרכב, כפי שצוין בכתב האישום. דעיס חזר על כך בשתי חקירות ואישר בעימות שהנאשם השתתף בשוד והחזיק בסכין. כפי שציינתי, דעיס מסר את המידע באווירה רגועה, מרצונו, ולא התרשמתי כי היה בחקירה לחץ מיוחד. לפי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, אני מקבל את אמרותיו במשטרה כראיה במשפט ומעדיפן על פני עדותו בבית המשפט, לאחר שהגעתי לכלל מסקנה שלא ניתן לקבלה, כמפורט לעיל.

העימות בין פקיה לדעים ותרגיל החקירה

83. ביום 25.11.14 התבצע העימות בין פקיה לדעים (לאחר חקירת דעים מאותו יום). לפי דו"ח ביצוע העימות (ת/6), פקיה תיאר את האירוע, אמר שהוא והנאשם הגיעו לבית איברהים וחיכו ולא ידעו שיש עוד אנשים שרוצים כסף, ובין היתר אמר "אני שראיתי ירי התרחקתי, לא באנו עם רעלות ולא כלום והם היו עם רעלות ... לאחר שירד האדם מהרכב מחמד עאהד תמיד יש לו סכין מזמן ולא מהיום הוא רצה להרחיק את הילדים, באה האישה לי ולנמר ורצתה את הדברים אמרנו לה שאנחנו לא יודעים שזה מה שהולך להיות, נתנו לה את הדברים, אחרי שהורדנו את הדברים ועלה מחמד, השניים לרכב ואנחנו עלינו לרכב ונסענו" (ת/6 שורות 21-10). פקיה מציין שדבריו בחקירה הראשונה שלו, שדעים היה עם סכין, זו אותה סכין של הנאשם שהם לקחו ממנו, כי ידוע שיש לו סכין והם לא רצו שיפגע באיברהים (ת/6 שורות 22 - 36). פקיה ודעים אמרו שהם לא מסוכסכים למרות האירוע במלון עליו סיפר דעים בחקירתו (לעיל).

84. דעים אמר לחוקר שמחמד עאהד הוא "חוקר" ולא יכולים לגעת בו. הוא נשאל איפה הוא חוקר וכל כך ענה, "בישראל איתכם" וצחק, אמר שבגלל זה לא עצרו אותו, והוסיף שעל גניבת קטנוע הוא "פתח" עליהם והשתחרר באותו יום (ת/6 תמלול עמוד 18).

85. לאחר דברים אלו התחיל תרגיל החקירה, החוקרים עזבו את החדר ושני המפלילים שוחחו ביניהם. השיחה מתועדת בסרטון ובתמלול (ת/6, ת/6א). פקיה אמר לדעים שהחוקר אמר לו שדעים "פתח עליו" ודעים הכחיש. דעים ביקש מפקיה שיגיד שהוא התחבא. פקיה אמר שהוא אמר שדעים לקח ממחמד את הסכין כדי שלא יעשה משהו (אך הוא כבר אמר זאת בעימות) (ת/6 עמוד 22 שורה 20). פקיה סיפר לדעים שרואים את הפנים שלו (פקיה) בסרטון. השניים ספרו אחד לשני כמה זמן הם עצורים. אח"כ אמר דעים לפקיה שיגיד שבא לעזור לאישה (ת/6 עמוד 26 שורה 25).

בהמשך אומר פקיה שהציגו לו תמונות, "ואמרתי בראש שלי איפה מחמד עאהד עכשיו? ... הוא היחיד שרואים אותו בסרט", ודעים השיב שאמרו לו בחקירה שעבד פקיה הוא זה שפתח עליו, ופקיה ענה לו, "תיזהר רוצים לסכסך". אומר דעים "הכל שקר... רוצים להפליל אותנו סתם למרות שאנחנו חפים מפשע... יעני מחמד עאהד שעשה וההם שעשו ואנחנו בגלל שברחנו והתחבאנו לא רוצים להשתתף אנחנו ירדנו להביא הכסף יעני" ופקיה מאשר (ת/6 עמוד 30 שורות 1 - 29).

86. עוד אמר פקיה לדעים, "וואלה אינקו" ("וואלה אני אזיין אותו") עם תנועת יד מתאימה, וב"כ הנאשם מבקש ללמוד מכך שפקיה רצה לנקום בנאשם. אלא ששתי המילים "וואלה אינקו" נמצאות באמצע משפט - לאחר שאמר לדעים להגיד שלקחו ממנו את הסכין ולפני שאמר לדעים שראה את הוידאו של השוד וששניהם מופיעים בו; היינו, המילים נאמרו ללא קשר לנאשם כלל. לכן אינני סבור שיש לייחס למילים אלו כוונה או תכנית להפליל את הנאשם, כאשר גם אין לה ביסוס בשאר השיחה בין שני המפלילים.

87. בפועל, פקיה ודעים תיאמו ביניהם מה לומר בהמשך החקירות, ודווקא מהדברים שצוטטו לעיל נראה כי הם סברו שהאשמים העיקריים הם בני משפחת אבו עסב והנאשם. מכל מקום, את רוב הפרטים, לרבות באשר לנאשם, כבר מסרו ממילא שני המפלילים בחקירות קודמות. מכאן שלא היה בתיאום גרסאות ביניהם בכדי להועיל להם, או כדי להוכיח טענת ההגנה כי הייתה תכנית להפליל את הנאשם לשווא, עליה ארחיב להלן.

טענת ההגנה בדבר הפללה מתוך מניעי נקם וחשד שהנאשם הפליל אותם

88. לטענת ההגנה, דעיס ופקיה ביקשו להפליל את הנאשם על אף שלא היה נוכח באירוע, משיקולי נקם של דעיס וכיון שסברו שהנאשם הלשין עליהם.
89. אשר לשיקולי הנקם, הנאשם העיד כי דעיס היה חבר שלו אך היה סכסוך ביניהם בגלל שני מקרים. הראשון התרחש כאשר הנאשם יצא מבית סוהר והלך לראות בחורה בא-טור, המשפחה שלה תקפה אותו בסכינים ובמקלות ודעיס לקח את הטלפון הנייד של הנאשם וברח. לדברי הנאשם, "חבר שלי שעוזב אותי כשאני בבעיה הוא לא חבר". הנאשם ציין שעוד באותו לילה המשפחות פתרו את הבעיה ודעיס החזיר לו את הפלאפון ברם מאז הם רק אומרים "שלום שלום" ולא יותר (פרוט' עמוד 282 שורות 1 - 15). במסגרת המקרה השני, לאחר שלושה ימים, הנאשם מעיד כי הסתכסך עם המשפחה שלו כיוון שהרביץ לאחיו הקטן, ולכן הלך לחבר בשם מוחמד חושייה. דעיס אמר לאביו של הנאשם שהוא יביא לו את הבן, ואמר לחושייה שיביא אותו. כשהנאשם חזר לשכונה אביו תפס אותו והרביץ לו בפני חברים שלו, ומאז הנאשם לא מדבר עם דעיס (פרוט' עמוד 282 שורות 16 - 23, עמוד 183 שורות 1 - 2). לדברי הנאשם, מקרה זה ארע כארבעה חודשים לפני שנחקר במשטרה בעניין השוד, ולדבריו, במהלך החודשים האלה אפילו לא הסתכל על דעיס ברחוב (עמוד 283 שורות 12 - 15).
90. לגבי פקיה, הנאשם העיד שהוא לא מכיר אותו בכלל, וראה אותו בפעם הראשונה בבית המשפט (פרוט' עמוד 283 שורה 18).
91. עאהד עותמאן, אביו של הנאשם, העיד על הקשר בין דעיס לבנו, ואמר שדעיס היה מהחברים הכי קרובים של הנאשם, ואמו של דעיס אוהבת את הנאשם כמו את ילדיה. אשר לאותם שני מקרים שמהם התגלע הסכסוך בין דעיס לנאשם, מספר עאהד כי היתה "אי הבנה" בין הנאשם לאחיו הקטנים, והנאשם הרביץ להם חרף אזהרות אביו, ולכן אביו ביקש להרביץ לו. הנאשם עזב את הבית ולא ענה לאביו. אביו חיפש אותו ומצא את דעיס וביקש מדעיס שיתקשר אליו. דעיס התקשר וקרא לנאשם, הנאשם הגיע, ואביו העיד: "תפסתי אותו, לקחתי אותו הביתה ועשיתי מה שצריך לעשות, נתתי לו את העונש כדי שלא ירביץ לאחים הקטנים שלו". אחרי יומיים או שלושה התקשרו אליו עקב בעיה עם בנו והחזירו אותו הביתה, הוא היה עם חבלות. לדברי האב, לפי הידוע לו הנאשם דיבר עם בחורה בפייסבוק והיא הכינה לו מלכודת - כאשר הוא הגיע אליה המשפחה שלה תקפה אותו, ודעיס היה שם ונטש אותו וברח ולקח את הנייד של הנאשם. לדברי עאהד, מאז לא ראה את הנאשם ודעיס יחד, והנאשם היה אומר שזה לא חבר שלו (פרוט' עמודים 297, 298 שורות 1 - 14). אציין כי דבריו לגבי האירוע השני הם עדות שמועה, ואף לא ברור ממי יודע את הפרטים.
92. כפי שצינתי לעיל, דעיס העיד כי הוא והנאשם חברים טובים והוא קורא לאמו של הנאשם אמא (פרוט' עמוד 13 שורות 9 - 14). דעיס אישר שהתקשר להורי הנאשם כי הם דאגו לנאשם וחשבו שקרה לו משהו, ואכן עאהד הגיע והרביץ לנאשם; ומאז, "הסתכסכו בינינו, רק הפך להיות בינינו שלום שלום" (פרוט' עמוד 14). דעיס הבהיר שמבחינתו יחסו לנאשם הוא אותו דבר, כחבר טוב, אבל מבחינת הנאשם יש סכסוך. בהמשך חקירתו, בדיון אחר, טען דעיס שאינו זוכר (בין היתר) את הסיפור שגרם לסכסוך בינו לבין הנאשם, עליו העיד בבית המשפט בדיונים קודמים. הוא לא זכר אם הנאשם כעס עליו ולא זכר אם הפסיק לדבר אתו (פרוט' עמוד 128 שורות 23 - 32 ועמוד 129). דעיס נשאל האם הגיוני שהנאשם לא דיבר אתו במשך ארבעה חודשים ואז הולך אתו להביא כסף? דעיס השיב שהוא לא יודע, לא זוכר (פרוט' עמוד 132 שורות 1 - 11). כאמור לעיל, חזרתו של דעיס מגרסתו גם בבית המשפט התגלתה גם בעניינים אחרים.

93. לטענת ב"כ הנאשם, עדיף להאמין לאביו של הנאשם שהעיד שהנאשם ודעים לא מדברים, מאשר להאמין לדעים בהקשר הזה, ומכאן, שלא יעלה על הדעת שאם הם מסוכסכים שהנאשם ילך ויבצע שוד יחד עם דעים ארבעה חודשים לאחר מכן. עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שבבית המשפט דעים לא שלל את האפשרות שהפליל את הנאשם כדי לנקום בו.
94. אני מקבל את הטענה כי התרחשו האירועים אשר העיבו על היחסים בין הנאשם לדעים. ברם הנאשם הוא זה שיצא נפגע משני האירועים ועל פניו יש לו כעסים כלפי דעים, בעוד שדעים לא העביר מסר כזה אלא ההפך, ועוד ניכר בעדותו כי ביקש לסייע לנאשם ולבטל את השלכות ההפללה במשטרה. אם כן, לא הוכח כי דעים מונע משיקולי נקם כלפי הנאשם ואין הטענה מעלה ספק סביר כי כך ארע.
95. כמו כן, סבורני כי אין די בעדויות הנאשם ואביו בבית המשפט להוכחת טענת ההגנה כי מאז אותם אירועים אין קשר בין הנאשם לדעים. אפנה להודעת הנאשם מיום 28.12.14, בה נשאל הנאשם מי הם חבריו והוא מונה שלושה שמות, ביניהם נמר דעים. בהמשך נשאל האם הוא מסוכסך עם אנשים - ומשיב כי מסוכסך עם קרובי משפחתו ממשפחת עלקם, ואינו מזכיר את שמו של דעים. רק כשנשאל ברחל בתך הקטנה האם מסוכסך עם דעים הוא מאשר ומספר על המקרה בו דעים הסגיר אותו לאביו וטוען שמאז הם אינם בקשר (ת/13 שורות 17 - 35). אציין כי במהלך חקירתו הנאשם הסכים להתעמת עם דעים ופקיה (בבית המשפט טען שאינו מכיר את פקיה) ואמר לחוקר כי הוא יודע שמחר המשפט שלהם, ולדבריו שמע על כך מהצעירים שמדברים על כך בפייסבוק (ת/10 שורות 107 - 112). אין אלא לומר כי כיון שהשניים כבר נעצרו והדבר היה ידוע לנאשם, ונאמר לו בחקירה כי השניים הפלילו אותו, עולה החשד כי הנאשם ינסה להרחיק עצמו מהם ולהראות אינטרס לפגוע בו.
96. לא זו אף זו, אף לו הייתי מקבל את הטענה כי לא היה קשר ביניהם בארבעה חודשים שקדמו לשוד, מסקנת ההגנה כי לא ייתכן שהנאשם יצטרף לדעים ופקיה לביצוע השוד, אינה מתחייבת מן האמור. לצורך העניין אציין כי לא נטען ששני השותפים ממשפחת אבו עסב הם חברים של דעים, פקיה והנאשם, אך הדבר לא מנע שיתוף פעולה ביניהם לצורך ביצוע עבירה. לפיכך אני דוחה את טענת ההגנה בענין זה.
97. אוסיף ואומר כי הנאשם הרי טען שאינו מכיר את פקיה, ואם הם אינם מכירים - לא הציג הסבר מדוע שפקיה יפליל אותו לשווא. ב"כ ציין בסיכומים כי הוא אינו יודע מהם מניעי פקיה, אך הוא מבקש שבית המשפט יקבע שהפללת הנאשם ע"י דעים ופקיה הייתה תולדה של הסכסוכים שבין הנאשם לדעים, ואם לדעים אינטרס לנקום בנאשם לא מן הנמנע שפקיה יראה שזה גם אינטרס שלו לעזור לחבר שלו. כפי שצינתי לעיל, לא שוכנעתי כי אכן לדעים היה מניע לנקום בנאשם. גם אם היה לו מניע כזה - אין לקבל את ההשערה בעלמא כי המניע של פקיה להפליל את הנאשם הוא מתוך רצון לסייע לדעים להגשים את נקמתו. מדובר בהשערה מרחיקת לכת. למעשה אין הסבר מדוע כאשר מסר פקיה גרסה מפורטת על השוד כבר בחקירתו הראשונה, בה הפליל את שאר המעורבים (גם אם ניסה להמעיט את חלקו בשוד), יפליל לשווא את הנאשם.
98. אשר על כן, טענת ההגנה כי מניעי ההפללה של השניים הייתה משיקולי נקם של דעים, נדחית.
99. אשר לטענה כי דעים ופקיה סברו שהנאשם הלשין עליהם ולכן הפלילו את הנאשם, טוען ב"כ הנאשם בסיכומיו כי החוקר מופיד הולך את דעים בחקירתו ושידר לו שהנאשם הוא זה שהפליל אותו, ציין את שם המשפחה "עלקם", ולאחר מכן הציג לדעים את תמונת הנאשם, חלף מסדר תמונות, לפני שדעים ציין את שמו של הנאשם כשותף לאירוע.
100. החוקר מופיד נשאל על כך והשיב כי מדובר היה בתרגיל חקירה להראות לנחקר שלחוקר יש מידע על התיק (פרוט' עמוד 236 שורות 26 - 30): **"זה נחשב כתרגיל חקירה. זה לפתח אמון בין הנחקר לחוקר. זה להראות לו**

יא חביבי אנחנו יודעים הכל. אנחנו פה לא מדברים על גניבת מסטיק, זה שוד. בנסיבות מחמירות זה ירי. ולפתח אמון. עובדה אחרי מה שהצגנו הבן אדם התחיל לזמר. זה כן עבד וזה כן תפס." עוד ציין שהוא זוכר שלאחר שהראו לדעים את התמונה הוא הגיב ועשה "פששש", ומופיד הבין את תגובתו כמסר המאשר שהחוקרים יודעים פרטים על האירוע (פרוטוקול עמוד 238 שורות 17 - 32).

101. החוקר ג'וני חליפה שהשתתף בחקירה זו, העיד כי כאשר מופיד הראה לדעים כמה דמויות בזמן התשאול, דעים הבין שהם יודעים בדיוק מה קרה שם. החוקרים התרשמו שדעים פחד מהחשודים העיקריים בתיק, ממשפחת אבו עסב, והוא לא רצה להפליל אותם (פרוט' עמוד 255 שורות 23 - 32, עמוד 256 שורות 1 - 3).

102. עיון בתמלול מעלה כי הצגת התמונה אכן הייתה חלק מתרגיל חקירה, כאשר החוקרים מציגים לדעים שיש להם מידע על האירוע ממקורות אחרים, ולכן כדאי שיספר את האמת. למשל, החוקר שאל את דעים האם הוא רוצה שהחוקר יגיד לו מי ישב ברכב ואיפה ישב; אמר לו שהם ירדו עם סעירי ברכב לבית איברהים, והבהיר לו בהקשר זה שהוא יודע פרטים שרק מי שהיה באירוע יכול לדעת (ת/ב עמוד 5). למעשה, העבירו החוקרים לדעים המסר שמישהו הלשין עליו ועל כן כדאי שיודה בעובדות.

103. כן התרשמתי, כי בשלב זה בחקירה, דעים ידע פרטים נוספים על השוד אך הסתיר אותם, ומסר אותם בהמשך החקירות. דעים כבר הודה שהיה באירוע, וכי השתתף בדרך זו או אחרת, וידע מי השתתף עמו בשוד, כך שמסדר תמונת פחות רלוונטי. אני מקבל את עדות החוקר וסבור כי כוונת החוקרים הייתה לתרגיל חקירה, כפי שהוצג. יחד עם זאת, כשהחוקר מציג תמונה לנחקר, לפני שהנחקר מסר את שמו של המעורב או תיאור שלו, ויוצר מצג שהוא אדם המעורב באירוע, ואולי מעביר מצג שהוא זה שהפליל את הנחקר, יש חשש מסוים כי אותו נחקר יפליל לשווא את האדם המופיע בתמונה.

104. על פניו, מהדברים שאמר דעים לחוקר מופיד בעימות עם פקיה, כי הנאשם הוא "חוקר", ניכר כי דעים סבר שהנאשם הלשין עליהם (תוך שאציין כי בתרגיל החקירה לאחר מכן דעים אמר לפקיה כי נאמר לו שפקיה הוא זה שהלשין עליו (ולא הנאשם); וכן, שבמועד העימות, הנאשם טרם נעצר בגין אירוע זה). כך שקיים בסיס למסקנה שהחוקר העביר לדעים מסר שהנאשם הוא זה שהלשין עליו, ומכאן חשש נוסף כי דעים הפליל בתגובה את הנאשם.

105. בענייננו סבורני כי לא כך היה. התרשמתי מהחקירה כי דעים קלט את המסר שהעבירו החוקרים שהם יודעים מידע על מה שאירע, ולכן דעים החל במסירת מידע נוסף על המידע שמסר לכתחילה, ובו אף קשר עצמו לאירוע. המידע שמסר התאים ברובו לתיאור האירוע לפי המתלוננים וכפי שניתן לראות בסרטון, וכן לאמרותיו של פקיה. כמו כן, חרף המסרים שהועברו לו, דעים אישר את תמונת הנאשם ופקיה, אך בה בעת היה לו שיקול דעת שלא לאשר את תמונות בני משפחת אבו עסב (כיוון שחשש מהם, ולאחר מכן אישר שהם השתתפו באירוע).

106. לאמרותיו של דעים קדמו אמרותיו של פקיה, אשר אין חולק כי כבר בחקירתו הראשונה הפליל את הנאשם ואת שאר המעורבים, מרצונו החופשי וללא כל לחץ או רמיזה מצד החוקרים שמישהו הלשין עליו, או רמיזה כי הנאשם קשור לעניין.

107. לשם התגוננות מטענה זו, טוען ב"כ הנאשם בסיכומיו כי אין לסתור את האפשרות כי בארבעה החודשים שחלפו בין השוד ועד למעצרו, דעים ופקיה תיאמו ביניהם להפליל את הנאשם. סבורני, כי טענה זו נטענה בעלמא. כן היא אינה ניכרת מאמרותיו של דעים, כאשר רק לאחר שהחוקרים חשפו לפניו מידע אודות השוד הוא החל למסור מידע, לרבות אודות הנאשם. טענה זו אינה מקימה ספק סביר.

טענות הגנה על סתירות בין המפלילים

108. נטען בסיכומי ההגנה כי ישנה סתירה בין אמרות המפלילים בשאלה היכן הצטרף הנאשם למפלילים - כאשר דעיס אמר שהוא אסף אותם פחות או יותר באותו שלב ונסעו יחד ברכב של דעיס לביתו של איברהים (הפנה להודעת דעיס מיום 25.11.14 שורות 11-28), בעוד שפקיה אמר שהנאשם הגיע עם רכב משלו (הפנה להודעתו מיום 18.11.14, ובהמשך הסיכומים הפנה לתמלול ת/9 דיסק 7 עמוד 17 שורות 11 - 12).
109. עיינתי בהודעות אליהן הפנה ב"כ הנאשם. בהודעת דעיס נאמר כי **"עבד היה בכניסה למחנה ושאני ירדתי ביקשתי ממנו שיבוא איתי ובדרך ליד הבית של מוחמד עאהד ראיתי את מוחמד ואמרתי לו שיבוא איתי"**. החוקר מטיח בדעיס שהוא משקר ושפקיה אומר ששלושתם ירדו מהבית שלהם עם אחד מסעיר (חברון) ונפגשו עם שני אנשים ממשפחת אבו עסב וחיכו לאיברהים אצל משפחת אבו עסב. דעיס אומר שפקיה שקרן והוא רוצה להפיל אותו. יש לציין כי בקטע זה דעיס לא אמר שהם ירדו ברכב שלו כפי שטענה ההגנה. פקיה בהודעתו הנ"ל (ת/9) אמר ששלושתם עלו ברכב של הסעירי, ירדו לענתא לווילה של אבו עסב ושם דיברו על שרוצים לקחת מאיברהים את הג'יפ במקום הכסף, ומשם הלכו והמתינו לאיברהים (ת/9 שורות 61-67). בהודעה אליה הפנה ב"כ הנאשם לא נמצא כי פקיה טען שהנאשם הגיע ברכב משלו. בתמלול אומר פקיה בהקשר של מעשה השוד, **"אמרתי לו לך, דחפתי אותי, הרכב שלו היה שם אמרתי מה אתה עושה, באנו לקחת את הכסף לא באנו לרצוח מישהו"** - היינו, שציין שהרכב של הנאשם נמצא במקום השוד. ברם קודם לכן פקיה אומר במפורש שהוא, דעיס והנאשם עלו לרכב של הסעירי ונסעו לענתא לבית אבו עסב כפי שמצוין בהודעה (ת/9 דיסק 7 עמוד 14). בעימות בין השניים אמר פקיה ששלושתם עלו ברכב וירדו לענתא, ולא פירט כיצד.
110. עולה אפוא כי הסתירה בין הגרסאות אינה כפי שהציגה ההגנה. קיימת סתירה בעצם הכחשת דעיס את דברי פקיה כי נסעו עם הסעירי, אך יש לציין כי החוקרים שאלו את דעיס על הנסיעה לענתא ודעיס הכחיש את הירידה עם אותו נהג סעירי והכחיש את הפגישה בבית משפחת אבו עסב; וניכר, כי רצה להרחיק עצמו מתכנון השוד. מכל מקום אין סתירה בולטת כפי שהציג ב"כ הנאשם לגבי הנאשם, ואינו סבור כי יש בה בכדי להפחית במשקל האמרות.

התוספת הראייתית

111. אמרות פקיה הן בעיני הראיה המרכזית המוכיחה ומבססת את עובדות כתב האישום. כיון שמדובר באמרות שהוגשו לפי סעיף 10א לפקודה המחייבות תוספת ראייתית מסוג "חיזוק", וכיון שמדובר בעדות יחידה של שותף, אשר אף היא מחייבת לפי סעיף 54א(א) לפקודה תוספת ראייתית מסוג "חיזוק", יש צורך על פי הפסיקה בחיזוק מוגבר להרמת נטל ההוכחה; וכבר נפסק, כי רמת החיזוק הנדרש תלויה בנסיבות המקרה ובאמון שרוכש בית המשפט לאמרת השותף (ראו ע"פ 3237/15 **און יהודה נ' מדינת ישראל** (1.6.16); ע"פ 7253/14 **גור פינקלשטיין נ' מדינת ישראל** (16.11.15)). ראו ע"פ 238/89 אסקפור נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 405 (21.9.89), שם נקבע כדלהלן:

החיזוק נכרך אל דברי אותו העד - שותף העבירה - המייחסים לנאשם מעשה עבירה, אך אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמינים. על-כן אין הכרח, שפניו של החיזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם לבין העד - השותף לעבירה. החיזוק נצמד לתוכנם של דברי העד השותף או למקצתם. מתוך העדות נדלים כאלו קטע או קטעים אשר אליהם מבקשי לצרף גיבוי - כמעין דופן נוסף - כדי שקטעי הדברים הללו יתגברו מבחינת אמינותם ומהימנותם וישליכו

בכך על האמינות ועל המהימנות של דברי עדות השותף בכללותם...

ראו גם ע"פ 7659/15 רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל (20.04.16).

112. אמרות פקיה, לפי האופן הרצוני בו ניתנו עוד מהחקירה הראשונה, ריבוי הפרטים על השוד בכלל ועל הנאשם בפרט, הן ראייה שמשקלה הוא חזק ומשמעותי. סבורני כי אמרות דעיס, חרף הפגמים בהן המורידים מעט ממשקלן, מאמתות את אמרות פקיה בנוגע לנאשם ומעורבותו בשוד והחזקת הסכין כנטען בכתב האישום, ומהוות תוספת מסוג חיזוק מוגבר לשם הרשעת הנאשם.

סוף דבר

113. המאשימה הרימה את נטל הוכחה מעבר לכל ספק סביר ואני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, במעמד הצדדים